Sayı: 2 / Mayıs 2016
Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir

ALKEV "İZ"

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

En önemli ve verimli vazifelerimiz milli eğitim işleridir. Milli eğitim işlerinde kesinlikle zafere ulaşmak lazımdır. Bir milletin gerçek kurtuluşu ancak bu şekilde olur.

M. Atatürk

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mh. Mehmet Yeşilgül Cd. No: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları Genel Müdürü

Editör:
Didem Onay

Yayına Hazırlayan:
Didem ONAY
Türkçe Bölüm Başkanı

Alper YOLDAŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı

Duygu ÜRKEN ÖZGÜR
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Pınar GÜZEL ÖZCAN
Türkçe Öğretmeni

Emrah ALBUSTANLI
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Grafik Tasarım ve Yapım:
Jupiter Medya Reklam Ajansı
Tel: +90 212 853 28 62
www.jupitermedya.com
info@jupitermedya.com

Kapak Tasarımı ve Dergi İllüstrasyon:
Pınar GÜZELKAN
pinar@jupitermedya.com

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2016
Yayın Türü:
Yıllık

İM dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir. İM para ile satılmaz. ALKEV Özel Okulları ortaokul ve lise öğrencilerinin "Edebiyat" dergisidir.

İçindekiler

İlksöz 2

Öyküler
Beklenmedik 4-5
Neden Mutluyuz? 6-7
Kabusların Aydınlık Tarafı 8-9
Hiçbir Zaman 10

Deneme
Günlüğümden Bir Sayfa 12
Karanlığın İçindeki Aydınlık 13
Kalem ve Kağıt 13
Cumhuriyet 14
Unuttuklarımız 15
İki Yaşam İki Sahne 16-17
Su ve Çevre 18
Adım Yağmur 19
İnsan Hakları 20-21
Dost Dediğin 20-21
İstanbul 20-21
Bir Anda 22
Hayal Etmek 22
Bir Dolmakalemin Anatomisi 23
Geleceğe Yolculuk 24
Ben Güneş 25
Gökkuşağı 26
Mutluluğu Aramak 26
İçimizdeki Kadın 27
Müzik Ne İşe Yarar 27
Çevre Kirliliği 28
Yeşille Dostluk 28
Sınırların Ötesi 29
Mektuplar 30-31

Gezi Yazıları
Karanlıkta Diyalog 32
Roma Tatilim 33
Ohrid 34

Eleştiri
Bir Şairle Tanıştım:
Ziya Osman Saba 36
Dün Bugün ve Yarının Romanı:
Suç ve Ceza 37
Teog Sınavı Aforizmaları 38-39
Haydutlar Okulu 40
Mutluluk Sokağı 40
Vapurları Seven Çocuk 40

Şiir
On Kasım 42
Yaşadı Yaşıyor Yaşayacak 42
Mavi Gözlü Kahramanım 43
Atatürk Yaşıyor
Ruhumda Benliğimde 43
Nefesimizsin Cumhuriyet 44
Babam 44
Sonbahar 45
Zaman 45
Nefes 45
Bir Dünya İsterim 45
Başka Hayatlar 45
En İyisi Ol 45
Çocukluk 45
Çocuklar 46
Çocuk Olmak 46

Uzak
I-II-III-IV-V-VI 48-56

Edebiyatımızın Çınarları
Fazıl Hüsnü Dağlarca ve
Milli Mücadele 57-61

İlk Söz

"İM"leri bilmek, hayatın sırrını çözmek gerek...

Merhaba,
Baharın tazeliğini içimizde yaşarken ALKEV "İM" kültür ve edebiyat dergimizin yeni sayısı ile sizlerle buluşmanın da mutluluğunu yaşıyoruz. Bu sayımızda da öğrencilerimiz sözcükleri ve çizgileri ile bizleri bir yolculuğa çıkardılar, bizi nereye götürdülerse bizler de oraya aktık. Yazındaki şifa veren özün, yazanı olduğu kadar okuyanı da değiştirdiğini, iyileştirdiğini, beslediğini biliyoruz.
Dergimizi elinize alın ve sizi nereye götürdüğüne bakın.
Öğrencilerimizin duygu ve düşüncelerini yansıtan, onların sesi olan İM dergisinin oluşmasında ve derinlik kazanmasında emeği geçen öğrencilerimize ve öğretmenlerimize teşekkür ediyor;
teknolojinin olanaklarını nerede nasıl kullanacağının ayırdına varan,
kağıt kokusunu seven kağıtsız olmaz diyenlere keyifli okumalar diliyorum.

Didem ONAY
Türkçe Bölüm Başkanı

Öyküler

Beklenmedik

"Bize bunu yaptığına inanamıyorum." dedi ihtiyar adam. Karşısındaki oğlanın şaşkınlığı her halinden belliydi. "Ama dede onu tanımıyorsun bile, o benim dostum!" diyebildi. "Hem suçlu hem güçlü! Ege, onlardan uzak durman için defalarca uyarmadım mı ben seni? Arkamızdan ne işler çeviriyorlar belli değil!" dedi ihtiyar kırmızı bir suratla koltuğundan kalkarken. "Nasıl?" diye fısıldadı oğlan. Bilmemesine şaşmadı ihtiyar, torununun yaşı kaçtı ki? "Aklın ermez senin daha. Sana söylüyorum, yarınki geziden başlayarak o David denen çocuktan uzak dur, tamam mı?" dedi ihtiyar adam. Dedesinin karşısına geçip bu sözlerini eleştirmek istese bu bir saygısızlık olarak görülecekti. Bu yaşına gelinceye kadar aldığı terbiye buydu. İçinden geçeni, doğru bildiğini yapamadı. Hem şaşkın hem de üzgün bir şekilde odasına gitti, kapıyı kapattı. Yatağa attı kendini, yüzünü yastığına gömdü. David onun arkadaşıydı ve onun için çok değerliydi. Dedesinin ön yargılarla dolu uyarılarının yanlış olduğunu düşünüyordu.

Gezi bitmişti, okula dönüyorlardı. Serviste David'in yanına oturmuştu. İkisi de yorgundu. Bunu David'in o durmak bilmez konuşmalarının ve kıkırdamalarının yerini alan tebessümden anlıyordunuz. Ege'nin zaten sakin bir yapısı vardı. İki zıt karakterin birbiriyle anlaşabileceklerinin en iyi kanıtıydı ikisinin dostluğu. David göz ucuyla dostuna baktı. Ege fazla düşünceli gözüküyordu. Ege'nin canını sıkan bir mesele olduğunun farkındaydı ama Ege bir türlü dile getiremiyordu.

Ege, dün dedesiyle yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Dedesinin yıllardır kıramadığı ön yargısının sebeplerini aslında biliyordu ama ona anlamsız geliyordu. Dedesinin ona anlattığı kişilere benzemiyordu David. Gerektiğinde yardımına koşuyordu, birlikte gülüyorlardı ve birbirlerini kolluyorlardı. Dedesinin ön yargısını yıkmak için acaba ne yapmalıydı? David'le dedesini tanıştırırsa belki... "Nerelere daldın?" dedi David dostunun sırtına vurarak. Ege saplanıp kaldığı düşüncelerden sıyrıldı. Gülümseyerek "Hiç." dedi.

Bu olanlara inanamıyordu. Ameliyathanenin önünde şuursuzca dolanırken torunuyla daha dün akşam yaptığı konuşmayı aklından geçiriyordu. Yeşil önlüklü bir doktorun ameliyathane kapısından çıktığını gördüğünde neredeyse kalbi duracaktı. "Hastanın yakını mısınız?". "Evet, durumu nasıl?" dedi ihtiyar adam, telaşlı bir sesle. Doktor yüzündeki tedirgin ifadeyi saklamak için bir an duvardaki saate baktı ve derin bir nefes aldı. Sanki en doğru kelimeleri bulmak için zaman kazanmaya çalışıyordu. "Öncelikle belirtmek isterim ki Ege bu sıkıntılı süreci aşabilecek, güçlü bir bedene sahip. Büyük bir kaza yaşamış, kazada çok ağır yaralanmış; kalbi, işini neredeyse yapamayacak durumda. Acil olarak kalp nakline ihtiyacı var." dedi. İhtiyar adam duyduklarının ağırlığı karşısında arkasında duran koltuğa yığıldı. Biricik Ege'sine bu olamazdı.

İlknur, kitabını oturduğu sandalyeye bırakıp pencereye yaklaştı. Yaşlı vücuduna oturmak iyi gelmiyordu. Günlerdir oturmaktan uyuşan bacaklarını ovuştururken gözleri uzaklardaki çocuk parkında oynayan iki kız çocuğuna ilişti. Ah o güzelim çocukluk anılarının mutlu başrol oyuncuları! Bir an camı açmayı düşündü. Ama sevgili arkadaşına serin hava dokunabilirdi. Hava kapalıydı. Basık, kasvetli havalardan hep nefret etmişti, Eleana da nefret ederdi. Arkasını dönüp yatakta uyuyan dostuna baktı. "Günden güne düzeliyor" demişti doktorlar ona. Hastalığını çabucak atlatmıştı çok şükür. Eğer atlatamasaydı... Yutkundu. Bu dünyada renksiz, tatsız, donuk yapayalnız ne yapardı ki?

Geliniyle oğlu büyük bir telaş içinde doktorla konuşuyordu. Bakışlarını torununun yattığı odaya kaydırdı. Torunu Ege yoğun bakımdaydı, ya uygun kalp bulunamazsa... O lanet olası şoför nasıl olmuştu da tırı, okul servisinin üzerine sürmüştü? Onlara doğru yaklaşan ayak sesleriyle arkasını döndü. Ağlamaktan perişan olmuş bir kadınla adamdı gelenler. Yanlarında da bir doktor vardı. Kimdi ki onlar? Ege'nin doktorunun yanına gittiler. Doktorlar aralarında konuştu. Gelini biraz önce gelen kadının ellerini tutmuş, gözyaşları arasından süzülen birkaç söz, gönülden gönüle akmıştı. İki kadın birbirlerine sarılıp öylece kaldılar. Acaba ne olmuştu? "Uygun kalp bulundu." dedi oğlu yaşlı gözlerle ona dönüp. "Nereden bulmuşlar?" dedi heyecanla ihtiyar. "David Dadrian'ın anne ve babası... David'in beyin ölümü gerçekleşmiş.

David'in kalbini Ege'ye bağışladılar. "Ege'yi birazdan ameliyata alacaklar" dedi oğlu buruk bir sevinçle. İhtiyar, oğlunun suratına bakakaldı. "Nasıl?" Bu, gerçek miydi? Biricik Ege'sinin hayatı bir Ermeni'nin kalbi ile mi devam edecekti? Yoksa onlar Ege'nin Türk olduğunu bilmiyorlar mıydı? Bunlar nasıl Ermenilerdi? Bu düşünceler içinde nereye gittiğini bilmeden ayaklarının onu götürdüğü yere kadar gitti. Büyük uğultular arasından sessiz bir köşede bir sandalyenin üstüne çöktü. Tüm bu olanlara bir türlü anlam veremiyordu. Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktu, değil mi? Ermeni'den kimseye iyilik gelmezdi, değil mi? Peki onlar Ermeniyse neden bir Türk'e –yani torunuma- yardım etmişlerdi ki? Derin bir nefes aldı. Başını ellerinin arasına aldı. Başı o kadar kötü ağrıyordu ki! Ayağa kalktığı anda başı döndü ve düşeceği anda güçlü bir el onu tuttu ve sandalyeye oturmasına yardım etti.

"İyi misiniz? Size doktor çağırayım mı?" dedi İlknur telaşlı bir halde. "Hayır, şimdi geçer." dedi adam yorgun bir sesle. İlknur adama merakla baktı. Acaba adamın başına ne gelmişti de bu haldeydi? İçi merak ve şefkatle doldu. "Sormamda bir sakınca görmezseniz hasta mısınız?" dedi. Adam sıçradı. Derin düşüncelere dalıyor diye düşündü İlknur. Acaba neyi vardı? Adam sayıklarcasına konuşmaya başladı. "Torunum, okul gezisinden dönerken kaza geçirdi. Ağır yaralandı. Kalp nakline ihtiyacımız vardı. Bir Ermeni arkadaşı vardı, hayır dostu dostu... Evet, David'di. Beyin ölümü gerçekleşmiş ve ailesi çocuğun kalbini bize bağışladı." dedi. Artık onu çok seven dostuyla birlikte yaşayacak... Ne tuhaf... Bunda ters olan neydi ki diye sormak istedi İlknur ama adam konuşmaya devam etti. "Sevincim bir yana aklım bir türlü almıyor. Aslında benim anlayamadığım, biz Türk'üz niye kalbini bize bağışladılar ki? Ermeniler Türklere iyilik yapmazdı hani!" dedi. Kadına baktı. İlknur, gözlerini ona dikmişti ve gözleri ışıldıyordu. "Küçükken benim en iyi arkadaşım Eleana'ydı. Aslında kardeşten de öteydik. Birbirimize yapışık gezerdik. Aynı okula giderdik ve komşuyduk. On iki yaşımıza kadar beraber büyüdük, sonra taşınmak zorunda kaldılar" dedi İlknur yavaşça. "Neden?" "6-7 Eylül Olayları oldu. Ailesiyle Yunanistan'a taşındı. Buna rağmen aramızdaki bağ hiç kopmadı. Hatta son beş yıldır beraber yaşıyoruz." diyerek gülümsedi. "Ama o Rum ve siz Türksünüz, bu olaylar onun size olan bakış açısını değiştirmedi mi?" dedi adam hayretle. "Hayır. İkimiz için de sadece dostluğumuz önemli. İnsanın insanla kurduğu o güçlü sevgi saygı bağına, onların dışında kim müdahale edebilir ki!" dedi İlknur küçük bir gülümsemeyle. Adam sustu ve gözlerini yere dikti. İlknur, yavaşça adamın sırtına dokundu. Ayağa kalktı ve odaya doğru yürüdü.

Aslında dost olmak neye göre oluyordu ki? Dost, iyi günde ve kötü günde yanında olup sana destek olanlara denmez mi? O zaman düşmanlık neye göre belirleniyordu? Düşmanlıklar kolay biter mi? Aralarında ne kadar sert olaylar olmuş olsa da düşmanlar birbirlerinin yardımına koşarlar mı? Koşarlarsa peki nedendi? Adam, derin bir nefes aldı. Hiçbir şekilde Ermenilere hayatı boyunca yardım etmemiş, onlardan uzak durmuştu. Hatta torununa da bunu aşılamaya çalışmıştı ama olmamıştı. Ermenilerin Türklere asla iyilik yapmadığından adı gibi emindi. O zaman o çocuğun kalbi neden torununa bağışlanmıştı? Aslında düşmanlık bir yana bırakılmaz mıydı bir insanın hayatı söz konusu olduğunda? İşin özünde insan olunca neler yapılmazdı ki! Ege'yle daha önce yaptıkları tartışmalardan biri geldi aklına o anda. "Tarih dersinden, yaptığım okumalardan öğrendim ki biz bu coğrafyada yüzyıllardır Alevi, Sünni, Kürt, Rum ve Ermenilerle beraber yaşamışız. Şu anda Avrupa Birliğinde dini, dili, ırkı, kültürü farklı binlerce insan bir arada dostça, huzur ve güven içinde yaşıyorlarsa biz niye yaşamayalım?" demişti Ege. Şimdi Ege'nin sözleri dönüp duruyordu zihninde. Bir anda nefesi daralır gibi oldu dışarıda bir bankta oturmasına rağmen. Gözlerini açtı. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu, büyük ihtimalle hayatı boyunca yaptığı hataları fark ettiği için kaçacak bir yer aramıştı. Yavaşça çevresine bakındı. Hastalar, hasta yakınları ve hemşireler vardı bahçede. Bir anda onları gördü. Hastanede konuştuğu kadınla bir kadın kol kola girmişlerdi. Bir ağacın altındaki banka oturdular. Biraz önce yanından ayrılan kadın şimdi yanındakine bir şeyler anlatıyordu. Kadın, onu gözlerinin içi parlayarak dinliyordu. O iki kadının yüzlerinde huzur dolu bir gülümseme vardı. Aslında beraber yaşamak varken düşmanlık niye?

Havanın boğuculuğu kayboldu bir anda, güneş parıldıyordu.

İlke TEMİZ
10/A

NEDEN MUTLUYUZ?

Babamın aldığı kitapların içinden bir tane de "Alice Harikalar Diyarında" çıktı. Adını çok duymuş ama okumamıştım. Hemen o gece okumaya başladım. Kitabın öyle bir büyüsü vardı ki, okuyanı hemen ele geçiriyor ve anlattığı olaylara dâhil ediyordu. Daha beş sayfa okumuştum ki, Alice ile Tavşan'ını yanımda buldum. "Tavşan senin mi?" diye sordum Alice'e. Tavşan alındı: "Ne diyorsun sen? Kimse kimsenin malı değildir." dedi. "Hem başın belada, bizimle acele gelmezsen pişman olacaksın sonra." Korkmuş ve şaşırmıştım... Kitabı hemen bırakıp peşlerine düştüm...

Hızlı adımlarla hatta koşarak ilerliyorlardı. Alice önde Tavşan arkasında ben de en arkada nefes nefese koşuyorduk. Şehirden çıkmış, düz bir ovayı geçmiş, ardından da bir ormana girmiştik. Bu balta girmemiş ormanda jet hızıyla ilerliyorduk. Aslında ben, Alice ve Tavşan'ın hızına ayak uydurmaya çalışıyor, çok da geride kalmıyordum. Ağaçların arasından bir çita çevikliği ile ani yön değiştirmelerle geçiyor, bir hamlede bir taşın üzerinden diğerine on metre kadar zıplayabiliyor hatta yerden üç dört metre yükselebiliyordum. Ağaçların dallarından maymunlar sarkıyor, hiç görmediğim bin bir renkte çiçeğe ilginç kuşlar eşlik ediyordu.

Orman bir yerde aniden bitti. Derin bir kanyona gelmiştik. Alice ve Tavşan, bir sıçrayışta koca kanyonun diğer yakasına zıpladılar. Neredeyse 25 metreyi bir çırpıda zıplamışlardı. Birden ürktüm ve durdum. Az kalsın uçurumdan aşağı düşecek, serin ve derin suyu boylayacaktım. "Ben neredeyim, ne yapıyorum?" diye düşünürken Alice ve Tavşan " Haydi, zıpla!" diye seslendiler. " Hayır, zıplayamam, canıma susamadım, ben sizler gibi masal kahramanı değilim." diye karşılık verdim. Alice ve Tavşan gülmeye başladılar. Hatta Tavşan öyle çok gülüyordu ki, yerlerde tepiniyordu.

"Şu an senin de bizden farkın yok." dedi Alice. "Hepimiz aynı masalın içindeyiz." diye ekledi. Ancak o andan itibaren bunlara anlam verebildim. Beş metre kadar gerindim ve olanca gücümle zıpladım. Uçtum karşıya doğru ama oraya ulaşıp ulaşamayacağımdan emin değildim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Parmak ucumla da olsa karşıya ulaştım ama dengemi sağlayamadığım için yuvarlandım. Beni ayağa kaldırıp üzerimdeki tozları silkelediler. Birbirimize bakıp gülümsedik. "Haydi, devam edelim." dediler ancak ben kımıldamadım bile. Sordum onlara: "Önce anlatın bakalım; nereye, niçin gidiyoruz?" İkisinin de yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Birbirlerine baktılar. Sonra Alice anlatmaya başladı: "Bizim çok güzel bir masallar ülkemiz vardı. Vardı diyorum çünkü artık eski güzel günlerini arıyoruz. Eskiden dört mevsim şeker veren şeker ağaçlarımız, baldan yapılmış sapsarı derelerimiz, pamuk şekerinden ağaçlarımız, çikolatadan evlerimiz, kâğıt helvadan yollarımız. Bunların devamlılığını ise prensesimizin mutlu olması sağlıyordu. Ancak onu kıskanan kötü bir prenses daha var. Onun ülkesi bize komşu, karanlık, siyah-beyaz ve kasvetli. Açgözlü, kötü prenses bizim ülkemizi ele geçirmek istiyor. Kendisi gibi halkı da mutsuz ve asık suratlı. Bizim ülkemizi de karartmak ve ülkemizdeki herkesi mutsuz etmek için prensesimize bir mektup gönderdi. Mektupta sadece şu yazıyordu:

"Neden mutlusun?"

Prensesimiz bunu okur okumaz bir karamsarlığa düştü ve neden mutlu olduğunu düşünmeye başladı. İçine yerleşen şüphe, günden güne onu içine kara delik gibi çekmeye başladı. Eğer böyle devam ederse tüm ülkemizi ve mutluluğumuzu kaybedeceğiz. Artık insanların evlerindeki kütüphanelerinde ya da şehir kütüphanelerinde yer alan "Alice Harikalar Diyarında" kitabı açıldığında çocukları boş sayfalar karşılayacak. Biz ona yardımcı olamadık. Ona ancak bu dünyanın dışından gerçekten mutlu olan biri yani sen yardım edebilirsin." Donup kalmıştım ve ne yapabileceğimi de bilmiyordum ama bir şeyler yapmak zorundaydım. Onları yarı yolda bırakamazdım. Birlikte prensesin şehrinin yolunu tuttuk. Ülkeye yaklaştıkça renkler giderek soluyor, canlılığını kaybediyordu. Alice'e sordum: "Neden ben?" dedim. "Böyle bir sorunun cevabını verebileceğimi nasıl düşündünüz? Yoksa beni tesadüfen mi çağırdınız?" Alice "Sana bu kitabı baban almıştı ve sen çok sevinmiştin. Babana sevgi dolu gözlerle bakmıştın. O da sana aynı sıcaklıkta karşılık vermişti. Sen bizim kitabımızı büyük bir heyecanla okumaya başlayınca prensesimiz senin duyduğun heyecanı derinden hissetti ve sanki bir an ülkemiz renklendi. Bu nedenle prensesimiz seni istedi.

Ülkenin merkezine varmıştık artık. Şehrin etrafı surlarla kaplıydı ve etrafındaki birkaç kapıdan içeri girilebiliyordu. Kontrol noktasından içeri girdik. Şehir ve insanlar solmuş, mutsuzluk iyiden iyiye yayılmıştı. Prensesin sarayı, şehrin her yerinden görülebiliyordu. Şehrin tam ortasında yer alan ve dört tarafında yüzer merdiven bulunan yüksekte bir yerdi. Üçümüz birlikte içeriye girdik. Sarayda herkes bize umut dolu gözlerle bakıyordu. Derken koca bir kapının ardından içeri girdik. Burası prensesin makamıydı. Prenses oradaki büyük pencerenin önünde durmuş, yavaş yavaş solan dünyasına bakıyordu. Alice ve Tavşan, bir süre sonra durdular; ben yürümeye devam ettim. Gözlerim kamaşmıştı. Prenses, sırtını pencereye yüzünü bana dönerek "Hoş geldin Dilek! Ben Prenses Diana." dedi. "Alice ve Tavşan, sana yolda sorunumuzdan bahşetmiştir. Kara Prenses, benim aklımı karıştırdı. 'Niçin mutlusun?', sorusu bende cevap bulamadığım bir soru hâline geldi. Sonra da... İşte bu durumdayız. Babanın aldığı kitabı okurken hissettiklerin içimi ısıttı. Bana yardımcı olabileceğini umuyorum." dedi. Bir süre sessizlik oldu, düşündüm, cevap verdim: "Ben size niçin mutlu olduğumu anlatayım; bu, sizin için bir anahtar olacaktır. Mutlu bir ülkem, sıcak bir yuvam, minik bir kardeşim, aslan gibi bir babam, pamuk gibi bir annem var. Evimizde şakalaşır, oyunlar oynar, birbirimizle ilgilenir, birbirimize sevginin sıcaklığını hissettiririz. Biz dışarıdaki mutsuzluklar yerine, içimizdeki mutluluğu görmeyi tercih ederiz. Niçin mutluyuz? Çünkü bir aradayız, dünyadaki en değerli şeye sahibiz: bir aileye." dedim. Prensesin yüzünde güller açtı. "Bizim ülkemiz de bunlara sahip, biz bu ülkede koca bir aileyiz. Demek ki asıl zenginliğimiz ve en kıymetli varlığımız, burayı değerli kılan fertlerimiz." dedi. Ülkenin rengi, prensesin gülümsemesiyle birlikte eski canlılığına kavuşmaya başladı. Prenses, bana sarıldı ve beni iki yanağımdan öptü sımsıcak. Sonra kulağıma "Dilek'im, uyuyakalmışsın, haydi seni yatağına yatırayım. Çok mu sevdin babanın aldığı kitabı?" dedi. Gözlerimi çok hafif açtım ve gülümsedim. Annem beni yatağıma yatırdı. Sıcak rengârenk, canlı, huzurlu ve mutlu evimizdeki yatağımda uyumaya devam ettim.

Sanem KÜÇÜKKILIÇ
8/A

"Bir çocuk ile bir kâbusun arkadaşlığı"

KÂBUSLARIN

Kuralları biliyordu. Kapılar uzun süre kapalı kalamazdı. Dolap kapağı da öyle. Yatağının altına ise sık sık bakması gerekiyordu. Yoksa... Yoksasını biliyordu. Onu yakalarlarsa ne olacağını biliyordu. Bu yüzden dikkatli olmak zorundaydı. Bu her gece gördüğü kâbustan ne zaman kurtulacağını bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı. O da hayatta kalmak zorunda olduğuydu. Sonra bir ses duydu. Yoksa? Evet, galiba oydu. Yatağın altına bakmayı unutmuştu. Arkasını dönünce korktuğu şey oldu. Onu ısırdı ve kan ter içinde uyandı. Kahretsin! Gene aynısıydı. İç çekti ve kalktı. Zor bir geceydi.

Kendisince her şeyi baştan anlatmanın zamanı gelmişti belki de. Aylar önce hatırlayamadığı bir tarihte böyle bir kâbus görmüştü. En azından görmeye başlamıştı. Kendini bir odada bulmuştu. Oda bir tuhaftı. İki kapısı ve küçücük bir gardırobu vardı. Arkasında da bir yatak. Onun dışında oda bomboştu. Dışarı çıkmayı denemişti fakat ne zaman çıksa tuhaf bir tip onun yanına sinsice yaklaşıyor ve sonra kalp krizi geçirttirecek kadar ani bir şekilde karşısına çıkıp onu ısırıyordu. Bu tip, bir şapka ve bir papyon takıyordu. Sarı saçlıydı ve sarı giysiler giyiyordu. Fakat bir dinazorun serçe parmağı kadar büyük dişleri vardı. Ayrıca ağzında kan vardı ve gözleri kırmızıydı. Onunla bir tür oyun oynuyordu. Oyunun kuralları şöyleydi: "Kapıları o gelince kapat. O gelince dolabı kapat. O yatağın altına gelince ona bak. Kapı ve dolapı çok uzun süre kapalı tutarsan o gelir." Tabii bunu zamanla kavramıştı. Her gece aynı kâbusu görüyordu. Şu ana kadar bir kere bile geceden hayatta kalamamıştı. Bunu nerden mi biliyordu. En uzun dayandığı bir gece güneşin doğmaya başladığını görmüştü. Ama ne yazık ki güneş tam doğamadan "o" gelmişti. Bu ne zaman sona erecek bilmiyordu.

Bir gece her zamanki gibi aynı odadaydı. İç çekti ve ardından "onun" oyununu oynamaya başladı. Her şeyi kurallarına uygun yapıyordu ki o sırada dolap açıldı. Olamaz! Bu oydu! Dolaptan çıkıyordu. Oysa bu sefer yenilmemeye kararlıydı. Ama dolabı çok uzun süre kapalı tutmuştu. "O" geliyordu. Normalde direk pes etmeli ve "onun" kendisi için hazırladığı sonu beklemeliydi. Fakat yapmadı. Artık canına tak etmişti. Bu kâbustan şimdi kurtulacaktı. Koştu koştu ve tam "o" onu yakalayacakken ona bir fiske attı. Fiskeyi yiyen "o" tuhaf bir şekilde "Ahhhhh!" diye bağırdı. Şaşırmıştı. Bu ses normal bir insan sesi gibiydi. Fakat bunu düşünecek zamanı yoktu. Çünkü "O" kendine gelmeye başlamıştı. Tam titreyerek sonunu beklerken ilginç bir şey oldu. Ama ilginç olan şey ise hiçbir şeyin olmamasıydı. Bir saniye geçti, bir dakika, beş dakika. Sonunda çocuk gözlerini açtı. Ve "onu" elini sıkmak istercesine elini uzatmış, aynı zamanda gülümserken buldu. Fakat bu pis bir gülümseme değildi, içten bir gülümsemeydi. Yavaşça elini "onun" uzun tırnaklı eline uzattı ve el sıkıştılar. O sırada "onun" gözlerine baktı. Gözleri kırmızıdan mora dönmüştü. Ardından "o" konuşmaya başladı: "Merhaba, ben Sarı Kâbus. Seninle tanıştığıma sevindim." dedi. Kalakalmıştı. "O" yani Sarı Kabus çok tuhaf davranıyordu. Sarı Kabus "Senin adın ne?" diye sordu. Sonra pişman olmuş bir şekilde "Özür dilerim, benden korktun değil mi? Gerçi babam Kırmızı Kâbus,

AYDINLIK TARAFI

benimle gurur duyardı ama neyse. Böyle olmamdan korktun değil mi? Ama bu benim suçum değil. Adı üstünde, ben bir kâbusum dostum." diye konuşmaya devam etti. Şaşkınlıktan ölüyordu. Bu dilsiz sandığı birinin çatır çatır konuşmaya başlaması gibiydi. Sonunda çocuğun ağzından cılız bir "Efe" çıktı. Sarı Kâbus "Efe" dedi. Ardından ona sarılıp havaya kaldırdı. Bu sırada da "Seninle çok iyi dost olacağız!" dedi. Efe, çok şaşkındı. Sarı Kâbus "Hadi odama geçelim." dedi. Efe, odaya girdi. Sarı Kâbus da arkasından. Efe yatağa oturdu ve yanına da Sarı Kâbus. Sarı Kâbus konuşmaya başladı: "Ben bir tür kâbusum. Babam Kırmızı Kâbus ve annem Mor Kâbus'tur. Bir sürü kâbus kardeşim var. Mavi Kâbus, Yeşil Kâbus, Lacivert Kâbus, Turuncu Kâbus, Pembe Kâbus, Siyah Kâbus, Gri Kâbus, Kahverengi Kâbus, Koyu Kırmızı Kâbus, Soluk Kâbus, Beyaz Kâbus, Kâbus. Biz kocaman bir aileyiz. Fakat seni görünce odamda hayatın şaşırdım. Eee, senin afallamıştı. nasıl?" diye sordu. Efe, Sarı Kâbus gerçek kabusu olamazdı. O çok iyiydi. Sarı Kâbus ayağa kalktı ardından "Acaba ne oyunlar oynayabiliriz? Ne tür oyunları seversin? Çay falan ister misin?" diye bir solukta sorular sıraladı. Sonra Efe'nin suratının bir tuhaf olduğunu gördü. Efe'ye hasta olup olmadığını sordu. Efe, cılız bir sesle "Sen kâbusum değilsin değil mi?" dedi. Sarı Kâbus şaşırdı. "Yani, demek istediğim, birkaç aydır gözlerin kırmızıydı ve bana bir kâbus yaşatıyordun." dedi. Sarı Kâbus kalakaldı. Sonra sessizce "Siyah Kâbus. Beni Siyah Kâbus kontrol ediyordu." dedi. Ardından ağlamaya başladı. Eğilip Efe'ye "Çok üzgünüm. Aptal kardeşim yüzünden sana aylardır acı çektirdim." dedi. Sonra Efe'ye sarıldı. O sırada bir ses "Yeter!" diye bağırdı. Bu tıpkı Sarı Kâbus gibi biriydi, sadece kapkaraydı. Bu Siyah Kâbustu. Pis bir gülümseme gösterdi Efe'ye. Siyah Kâbus "Kötü zaman geçirmeye hazır mısın?" diye sordu. Sonra ısırmak üzere çocuğa yaklaştı. Sarı Kâbus "Dur! Neden böyle yaptın?" diye sordu. Siyah Kâbus pis bir gülümsemeyle "Kâbusun anlamını biliyor musun? Bir gün bir öğretmenin kâbusuna girmiştim. İsmi Duygu'ydu galiba. Yanında bir sözlük taşıyordu. Kâbustan uyanınca sözlüğü burada kalmıştı. Ben de "kâbusun" anlamına baktım. Kâbus; bir insanın zihnindeki korkunç şeylerdir. Hatırladığım kadarıyla. Ve ben bir KÂBUSUM!" dedi. Efe bir an duraksadı. Sonra konuşmaya başladı: "Ben de bugüne kadar öyle düşünüyordum fakat Sarı Kâbus'la tanıştım. Bana destek oldu. Benimle dost olmak istedi. O çok iyi biri. Senin de iyi olduğunu biliyorum. İnkar etsen de. Lütfen, dost olabiliriz." Siyah Kâbus bir an duraksadı. Tekrar "Dost olabiliriz." dedi. Siyah Kâbus "Bana böyle bakmayı kes!" dedi. Efe son bir kere "Dost olabiliriz." dedi. Siyah Kâbus konuşmaya başladı: "Haklısın. İlk başta seni korkutmak zevkliydi. Fakat zamanla seni tanımaya başladım. Kişiliğini öğrendim. Asla pes etmedin. Hep dayandın. Seninle gizliden gizliye arkadaş oldum. Çok iyi bir insansın. Eğer bu kâbuslardan birini tamamlasaydın, bir daha seni göremeyecektim. Senin gibi birine demek istemiyorum. YANİ görüşürüz VE KAZANMAMA İZİN VER!" BUNU YAPMAYI BIRAK

Ardından ağlamaya başladı. Sarı Kâbus ve Efe, yanına koştu. Siyah Kâbus, pes ettiğini söyledi. Efe, onu teselli ediyordu. O sırada güneş doğmaya başladı. Efe, onlara "Sizi bir daha görebilecek miyim?" diye sordu. "Belki." dedi Siyah Kâbus. Güneş yükselirken Efe Sarı Kâbus'a ve Siyah Kâbus'a "Bir gün tekrar görüşmek üzere" dedi. Sonra beyaz bir ışıkta kayboldular.

Kâbuslar, yanlış anlaşılan rüyalardır.

Bora GÖZÜDOK
6/A

HİÇBİR ZAMAN

Dükkânın vitrinine son bir kez baktıktan sonra derin bir iç geçirdi. "Hiçbir zaman" düşüncesi vitrinin önüne her gelişinde beynini kemiriyordu.

Annesinin son sözleriydi, geçen günkü konuşmalarında. "Hiçbir zaman bu eve bir köpek alınmayacak, HİÇBİR ZAMAN!" Kardeşi yoktu ve hep bir kardeşi olsun istemişti. Bu düşüncesinden vazgeçmesi gerektiğini daha ilkokul yıllarında anlamıştı. Çünkü tüm kararların tek hâkimi olan ailesi, ikinci bir çocuk istemiyordu. Bu hayalinin sonu o zamanlar çoktan gelmişti.

Kardeş hayali bir süre sonra, sokaklarındaki pet shopun önünden geçerken yavru bir köpeğe dönüşüverdi. Neden olmasın, kardeş yerine bir köpek. Yalnızlığını paylaşacak, onunla oynayacak, onu çok sevecek bir köpek. Milli takımın basketbol maçının olduğu akşam tam da maçı bizim takım kazanırken açmıştı konuyu ailesine. Babası çok farkında değildi olup bitenin ama annesi irileşen gözleri ve sinirden al al olan yanakları ile ona doğru dönerek aklından çıkmayan işte o cümleyi söylemişti. Annesine yaptığı tüm açıklamaları ise adeta dolaptaki kıyafetler gibi öylece askıda kalakalmıştı. Onu da dinleyen, isteklerine kulak veren bir ailesi olmasını ne kadar da isterdi. Ama yoktu işte. Çevresinde çok fazla böyle aile olduğunu da düşünmüyordu. Kendi yaşantılarının ayrılmaz bir parçasıydı çocukları onlar için. Fikirleri, duyguları, istekleri, ihtiyaçları yoktu sanki hiçbirinin. Kararları veren hep aileleriydi. Bu sefer vazgeçmek ya da pes etmek istemiyordu. Onun da isteklerinin en azından saygı ile dinlenilmesini istiyordu.

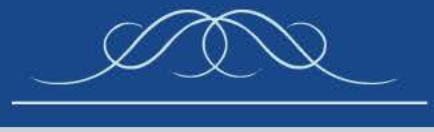

Köpek sahibi olan uzak akrabaları Eylül teyzesini annesini ikna etmek üzere akşam yemeğine davet etti. Uzun zamandır birbirlerini görmemiş olmaları, akşam yemeğinin sıcak ve güzel geçmesini sağladı. Eylül teyzenin sevimli mi sevimli kaniş cinsi köpeği ise tüm akşam boyunca onun ayağının dibinde sessizce uyudu. Bu, anne ve babasının gözünden kaçmamış olacak ki gecenin sonunda "Çok sevimli ve uslu bir köpekti, değil mi?" sorusunu birbirlerine yöneltmelerine sebep bile oldu. Buzlar eriyor, ön yargılar yıkılıyordu yavaş yavaş. İkinci adım sokaktaki pet shopun önünden annesini daha sık geçirmekti. Çok sık olmasa da onun dikkatini pet shopa çekmeyi sonunda başarmıştı. Dükkândaki hayvanların ziyaretçilerine olan bakışları pek çok kalbi bir anda ısıtabilecek güçteydi. Kalbi ısınanlardan biri de annesi oldu. "Ne kadar da tatlılar, aslında hepsinin sıcak bir yuvaya ihtiyacı var." sözleriyse bunu kanıtlar gibiydi.

Son bir adım kalmıştı geriye. O da doğru bir anda köpek meselesini tekrar açmaktı. Doğru zamanı beklemeye koyuldu. Hafif lodoslu bir pazar sabahı, kahvaltı hazırlığında olan annesi bahçe kapısından gelen garip seslerle irkildi. Lodosun etkisinden olsa gerek diye düşündüğü seslerin geldiği bahçe kapısına doğru yöneldiğinde farklı bir manzara ile karşılaşacağını tahmin bile edemezdi.

Kapıyı açtığında ayaklarının hizasında yerde duran, beyaz ve kabarık tüyleri kirden gri renge dönüşmüş, kapkara kocaman gözleri ona bakan yavru bir köpek gördü. Öylece donakalmıştı. İlahi adalet yerine geliyordu, artık doğru zamanı kollamasına gerek kalmamıştı. Tam da doğru zaman işte o andı. `Hiç Bir Zaman ` düşüncesinin bittiği o an. Tarif edilemez bir mutluluğun yaşandığı, karamsarlığın yerini sevince bıraktığı o an...

İdil Mina AK
5/B

Deneme

"Günlüğümden Bir Sayfa"

Kendimi neden insanlardan soyutlaştırıyorum?

İnsanlardan korkmuyorum, sadece insanların ucu bucağı olmayan evrende, galaksilerden birinde, bir yıldız sisteminin içindeki o ufacık gezegende yaşadıklarını unutup kendilerini evren sanmaları beni bıktırdı.

İzliyorum ve düşünüyorum.

Kendilerine yapılmasını istemedikleri davranışları nasıl bu kadar başkalarına yapabiliyorlar? Bir olay olduğunda "Asla unutmayacağız" deyip nasıl bu kadar balık hafızalı olabiliyorlar? Niye biri beyaza siyah dediğinde beyaz olduğunu bildikleri halde siyah demeyi tercih ediyorlar?

Düşünmek istemiyorlar, sürekli olarak birilerinin kendilerini yönlendirmesine ihtiyaç duyuyorlar. Kendi fikirleri olduğu halde çoğunluğun benimsediği fikrin arkasından gidiyorlar her ne kadar o fikir kendilerinkine ters düşse de.

Bu şekilde davranmalarının sebebi özgür ve özgün olmanın ne demek olduğunu bilmeleri ve bundan ölesiye korkmalarıdır.

Özgür ve özgün kavramları nedir ki bu kadar korkuyorsunuz?

" Özgür olmak, kendi kararlarını bir başka güç olmadan almaktır; özgünlük ise aldığın kararların seni yansıtmasıdır." Kısaca özgür ve özgün olmak demek birey olmak demektir.

Peki, insanlar neden özgür ve özgün -birey- olmak istemezler? Neden birey olmuş insanları dışlamak eğilimindeyiz?

Yanıtlar aslında o kadar basit ki! Özgür ve özgün insanlar tam olarak bir gruba hiçbir zaman ait olamazlar, kendi düşünceleri ve idealleri vardır. Bunları gerçekleştirirlerken kimsenin onayını istemezler. Yaptıkları işin arkasında dururlar. Bir gruba bağlı insanlar kendi düşünceleriyle yol almaya o kadar korkarlar ki! Bu korkunun temelinde, insanların gerçekten kendilerinin kim olduğunu bilmemelerinin yanı sıra kendilerine ait fikirlerin yanlış sonuçlar doğurma korkusu ve dışlanma korkusu yatar. Aslında bu oldukça ironiktir, dışlanmaktan korkuyorsunuz çünkü siz de onları dışlıyorsunuz, karşınızdakinin hatalarını bulup suratlarına vuruyorsunuz. Elbette, hepiniz öylesiniz demiek, yanlış, sesini çıkartamayan bir yankı olmayı tercih edenleriniz de var. Onlara da şu sorum var, niye bir ses olmaktansa yankının parçası olmayı tercih ediyorsunuz?

Kabul ediyorum, özgür ve özgün olmak aslında büyük bir sorumluluk almaktır çünkü aldığınız her kararın arkasında durmak zorundasınızdır. Bu kararların ortaya çıkardığı sonuçlardan da sorumlusunuzdur.

Hata yaptığınızda alacağımız tepkiler ve duyduğumuz utanç duygusu bizi dibe çeker.

Birey -özgür ve özgün- olmanın ilk şartı; hata yapmaktan korkmamak.

Hiçbir şey yapmayıp beklemenin bir anlamı yoktur. Hayat boş beklemelerinin hıncını senin adına seçerek karar verir, bunu istemezsin değil mi? Başkasının seni soktuğu yoldan gittin diyelim. O zamanda sonuç aynı olur, evreni dolduracak "Keşkeler"...

Yaptığımız her hata bizi sonuçtan uzaklaştırmaz, yaklaştırır. Kendi hatalarımız, gittiğimiz yolun doğru olmadığını gösterdiği için yeni yollar bulmamızı sağlar. Üstelik yaptığımız her hatayla kişiliğimizi, becerilerimizi de keşfederiz. Hangi konularda yetenekli olup olmadığımızı görüp becerilerimizi tanırız, becerilerimizi tanıdıkça kendimizi keşfederiz.

Birey olamamış bir gruba bağlı insan gruptan ayrılsa da grup onun gibilerle dolu olduğu için eksikliği hissedilmez ama sen bir bireysen ve bir anda ortadan kaybolursan insanlar hatta gruplar bile seni arar. Yokluğun hissedilir, yerin bir başkasıyla da doldurulamaz çünkü kimse sen olamaz. Bu nedenle insanlar önce kendi başına yol almana tepki gösterecek, yaptığın yanlışlarla da bundan dolayı dalga geçecek ama bu kıskandıkları için olacak. Sen korkularını yönetmeyi ve özgünlüğü seçmişsindir ama onlar ise birbirlerinin aynısı olarak kalmışlardır ve onlar gittiklerinde kimse farkında olmayacaktır.

Hayata kaç kere geliyoruz? Sadece bir kere, değil mi? Niye bu süre içinde başkası gibi olup başkasının hayatını yaşayalım kendimiz olup kendi hayatımızı yaşamak varken? Birilerinin gölgesi gibi yaşamak yavan bir su içmeye benzer, tadı yoktur, kişiliksizdir. Suyun tadı olur mu deme, eğer içmesini, tatmasını, hissetmesini bilirsen fark edersin. Suyun bile bir kişiliği vardır.

Şu ana kadar kendi isteğinle ne yaptın? Bugüne kadar aldığın kararların kaçında kendin oldun?

İlke TEMİZ
10/A

Karanlığın İçindeki Aydınlık

Her karanlığın içinde bir aydınlık vardır. Yani her kötülüğün içinde bir iyilik vardır. Karanlık birçok şeyi ifade eder: kötülük, cahillik, umutsuzluk, üzüntü gibi. Aydınlık ise iyi anlamlı birçok şeyi ifade eder: iyimserlik, umut, başarı, sevinç gibi. Karanlığın içindeki aydınlık da her kötülüğün ya da her umutsuzluğun içinde az da olsa bir umut vardır anlamına gelir.

Kötü olayların, kötü anıların, umutsuzlukların içindeki o iyimserlikler, güzellikler ve iyi olaylar kötü şeyleri biraz azaltır ve insana umut verir. Hayatınızın her yerinde, her anında bir karanlık olabilir. Ama her karanlığın içinde bir umut, bir aydınlık vardır. İşte o aydınlık hayatınıza çok şey katar. O aydınlık hayal etmektir, belki hayallerine ulaşma düşüncesidir ve tabi ki hayal ettiğimizi başarmaktır.

Karanlığın içindeki aydınlık hayatınızın bütün iyi anlarıdır. Ama bazen o müthiş aydınlıkları umursamaz insanlar. Onlar karanlık tarafı seçerler ve yüreklerinin değil diğerlerinin gösterdiği yolu tercih ederler. Onlar aslında hayatlarına kötü yolla devam ederler. Çünkü onlar hayatlarını karanlığa çekerler. Onlar için iyilik diye bir şey yoktur. Onlar kötülükten ve insanları kandırmaktan başka bir şey bilmezler. Onlar cahildirler. Kendini karanlıkta bırakan insanlar umut ne bilmezler. Onların dünyasında duygu, duygulanmak, sevinmek, üzülmek yoktur. Onlar tek bir şey bilir o da kötülüktür. İyi insanlar ise her olayın her kötülüğün içinde ufacık olsa bile aydınlık ararlar. Çünkü iyi insanlar umut ne bilirler. Duygu nedir çok iyi bilirler. Onlar herkesi seven, herkesi koruyan insanlardır. Başarılılardır. Çünkü aydınlık ile kazanmışlardır. Onlar karanlığı yaşamışlardır. Ama tüm güçleriyle karanlığı aydınlık ile boğarak sınavı geçmişlerdir. Karanlıktaki insanlar ise hep aynı yerde takılıp kalmışlardır. Aydınlık her zaman ileri gitmiş, gelişmiş ve sınavı geçmiştir.

Karanlığın içindeki aydınlık, her kötülüğün içindeki umut demektir. Aydınlık her zaman küçücük de olsa karanlığı boğar. Mustafa Kemal Atatürk de bütün olumsuzlukları yenerek Türkiye'yi ayağa kaldırmış ve kazanmıştır. Atatürk de o karanlığın içindeki aydınlığı fark edip ilerlemiştir her zaman. Aydınlıktır bizi ayağa kaldıran. Bizi yok edense karanlıktır her zaman.

Lara ÖZ
5/A

Kalem ve Kâğıt

Çizim yapmak, kâğıda kendi gördüğünü yansıtmak eğlenceli bir şey olmalı ki küçüklüğümden beri ilgimi çeken bir şey. Aslında kâğıt ve kalem ile birlikte yapılan çoğu şey ilgi çekici. Yazı yazmak resim çizmek hatta saçmalamak bile. Çünkü kâğıt ve kalem sana kendi iç dünyanı yansıtma fırsatı sunuyor. Tek bir kişiye karşı değil, dış dünyaya karşı. Asıl benliğini göstermek için eline geçen güzel bir fırsat. Kâğıt, senin içi boş temiz ve dokunulmamış dünyan; sen ise yaratıcısın, o dünyanın işleyişine içeriğine sen karar veriyorsun. Gerçeği de yansıtabiliyorsun, hayallerini de.

İlüstrasyon denilen şey aslında gerçek dünyanın insanın duygu ve bakış açısı süzgeçlerinden geçmiş halidir. İnsanlar alışılmış dışı duygular yaşadığında ve bunları anlatacak hiç kimse bulamadığında kâğıt ve kalem yine yanında olur. Kendi oluşturduğun küçük dünyanda yine kendi benimsediğin karakterlerine veya çizim yaptığın o bütünlüğün bir noktasına yerleştirirsin o başkalarına anlatamadığın duygularını. Bu şekilde iç dökmüş olursun dış dünyaya, insanlar anlasa da anlamasa da rahatlarsın çünkü aslında kâğıdına anlatmışsındır yaşadıklarını.

Moralim bozuk olduğunda genellikle kötü hissediyorken kulaklığımı alıp müziğimi açıp resim çizmeye başlarım saatlerce. Zaten işin en güzel tarafı belli bir yerden sonra niye çizdiğinizi unutursunuz ve ne çizdiğinize odaklanırsınız. Kafanızın etrafında oluşan bulut dağılır ve tek bir şeye odaklanırsınız. Neye üzüldüğünüzü unutup gidersiniz çünkü zaten hepsi kâğıda dökülmüştür...

Bilge KOÇOĞLU
8/B

CUM-HU-Rİ-YET

Nedir Cumhuriyet? Halkın kendi kendini yönetmesidir Cumhuriyet. Başka bir deyişle demokrasi olarak adlandırılan bu yönetim şeklinde halk, kendisini yönetecek olan kişileri kendisi seçer.

Türkiye Cumhuriyeti bu yönetim sistemine 29 Ekim 1923 tarihinde Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşları sayesinde geçmiştir. Cumhuriyet, yenilik demektir. Cumhuriyet, özgürlük demektir. Cumhuriyet, gelecek demektir. Ulu Önderimiz Cumhuriyet'in ilan edildiği günü "en büyük bayram" olarak kabul etmiştir.

Bazı kıyafetlerin kendimize çok yakıştığını düşünürüz. İşte Cumhuriyet de Türk milletine en çok yakışan yönetim şekliydi. Ulu Önderimiz bunu anlamıştı. Onun hayalinde hep çağdaş ve demokratik bir ülke vardı. Adımlarını hep bu yönde attı ve Cumhuriyet'i bizlere armağan etti.

Bugün kız çocukları okullarda okuyabiliyorsa, hepimiz modern giysiler giyebiliyorsak, 18 yaşından sonra oy kullanabiliyorsak, Avrupa ve pek çok ülkeden hiçbir anlamda uzak değilsek, güzel Türkçemizle bu kompozisyonları yazabiliyorsak, özgürce üretebiliyorsak hepsi Ulu Önderimiz sayesindedir.

Peki, "Cumhuriyet ilan edilmeseydi neler olurdu?" sorusu zaman zaman düşünmemize yol açabilir. Elektrikler kesildiğinde her yer nasıl karanlık oluyorsa, Cumhuriyet olmasaydı ülkemiz de karanlık bir döneme girerdi. Başka ülkelerin gerisinde kalan, üretemeyen, büyüyemeyen, gelişemeyen bir ülke olurduk. Bunun hayali bile ürkütüyor insanı.

Atatürk ve Cumhuriyet zihinlerimizde ayrılmaz bir ikili. Minnettarlığımız, Ulu Önderimize sonsuz. Geleceğin daha da aydınlık Türkiye'sinde yarının gençleri olan bizlere Cumhuriyet'i korumak ve geliştirmek için büyük görevler düşüyor. Bunun farkında olan bizler de üzerimize düşen bu görevleri iyi anlamaya ve başarmaya çalışıyoruz.

İdil Mina AK
5/B

Unuttuklarımız...

1)

Keşke kötü şeyler unutulsa, sadece ve sadece güzel şeyler hatırlansa. Tıpkı büyüklerimizin unutamadıkları çocukluk anıları gibi güzel olan her şey hatırlansa. Bizim şu anda yaşadığımız ve sonrasında bizim için de çok değerli olacak çocukluk anılarımız da... Hayatımızdan kötülükler silinse ve geriye sadece güzel olanlar kalsa.

Her şeyi unuttuk. Saymakla bitmez unuttuklarımız. Eskiden oynanan çelik çomak oyunları, maddi durumun yetersiz olmasına rağmen bile tek bir naylon bebek ile evcilik oynamalar, bayramdan bir önceki gün kıyafetlerin yastığın altına konması, Atatürk sevgisi ve saygısı, iyi günde kötü günde komşusuna yardım etmeye çalışmalar, kötü bir olayda bile olumlu sonuçlar düşünüp mutlu olmaya çalışmalar... Bunlar en güzel değerlerimiz ama hep unuttuğumuz ve unutturduğumuz değerler. Eskisi gibi doğal, paylaşan, iyi kalpli, cesur, kendine güvenen, yardımsever insanlar olamıyoruz. Eski zamanla şimdiki zaman arasındaki en önemli ve en temel fark, unuttuğumuz değerler baktığınızda. Zaman ilerledikçe de eski ve şimdiki zaman arasındaki fark gittikçe açılıyor. Bizler zamanla her şeyi ama her şeyi unutuyoruz. Hem de büyük bir hızla. Her şeyi tükettiğimiz gibi zamanı da çok sevdiğimiz alışkanlıklarımızı da tüketiyoruz. Hepimize kolay geliyor yeniye alışmak ve eskilerden kurtulmak. Adı üstünde eski ne de olsa, kullanılıp atılmalı. Unutmamak, sahip çıkmak anlamsız.

Şunu unutmamak gerekiyor ki değerlerimize sahip çıkmak ve onlarla yaşamak bizi biz yapan şeyler aslında. Aslını ve bilincini unutmuş bir bireyden hiç kimseye fayda gelmez. Kendi değerlerini unutmuş bireylerden oluşan bir toplumdan da. İşte bu yüzden her şeyi unutmadan önce bir düşünmeliyiz. Acaba unutmak mı daha iyi yoksa sahip çıkmak mı?

Ada DURAN
5/B

2)

Arkamızda bıraktığımız, ama biz onu arkada bıraktıkça bizi kovalayacak şeyler nelerdir? Örneğin odamızdaki kitapların tozunu almak, yapmadığımız ödevler, yerine getiremediğimiz sorumluluklar... Sadece bunlarla da kalmayıp saygı çerçevesine giren şeyleri de çoğu zaman unuturuz, "Günaydın" demek, bir büyüğümüzün elini öpmek gibi...

Gerçekten kapatılmış veya kapandığını sandığımız defterler de vardır. Biz o görevimizi yerine getirmeden kapanmaz. Şimdiki zamanlarda bir selam vermek bir hatır sormak bile zor geliyor bizlere. Sadece hayatımızdan güncel haberlerle değil bunu bir vatandaşlık görevi haline getirmiş olmamız gereken "Anıtkabir" ziyareti veya çok sık olmasa da biraz tarihi karıştırıp "Biz nereliyiz, kimlerdeniz?" "Geçmişte neler yaşandı?" bunları biraz sorgulamalıyız bence. Özel hayatla ilgili aile büyüklerimizin özel günlerini kutlamak, doğum günlerini unutmamak gibi sorumluluklar da unutmamamız gerekenlerden.

Sorumluluklarımıza, özel hayatımızdaki ögelere, günlük hayattaki konuşmalarımıza ve saygı sevgi çerçevesine giren kurallara dikkat ederek bir selamı birbirimizden esirgemeden yaşamalıyız.

Zeynep BODUROĞLU
6/B

İKİ YAŞAM

Sabahın ilk ışıklarına günaydın diyorum her gün. Tarih kavramını yitirmiş bir vaziyette kendimden öylesine geçmiş, **nefes almanın** ne denli **zor ve boş olduğunu tartışıyorum** zihnimde. Yokluğunda **yüreğim enkaz** yeri. **Hüznüm** enkazın **bükülmüş, kırılmış demir** parçaları gibi içime batıyor. Görünürde tek vücudum. İçimde yaşattığım senden insanlar habersiz. Bana seslenişin aklıma geliyor. Cümlene özne olduğum günleri özlüyorum. **Yaşıyorum** ne varsa en dipte, **yanıyorum kor ateşte. Anlatamıyorum** söz geçiremiyorum kendime. **Yok ne demek bilmiyorum.** Kabul görmemeyi **kabullenemiyorum.** Gözlerin aklıma geliyor her kahvaltı masasında çayımı soğutuyorum çoğu kez. O masada beraber oluşlarımız aklıma geliyor. Artık yazamıyorum. . Bana yazdıklarını okuyorum, beraber içtiğimiz o suyun kapağını bile saklıyorum. Beraber uzandığımız o parkta ceketime yapışan otları bile saklıyorum. **Bunlar şahit** diyorum seni nasıl sevdiğime. Bana bıraktığın o hırkanı kokluyorum. İnanır mısın ilk günkü gibi kokuyor. **Sen kokuyor.** Aslında çıkarmaya korkuyorum onu. Kokunun gitmesinden **korkuyorum.** Gün gelir o da benden vazgeçer diye korkuyorum. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Bir gün çıkıp evime gelmeyi düşünüyorum. Her sabah buluştuğumuz o tren garındaki bahçeye gitmek istiyorum. İki çay söylemek istiyorum birisi büyük kupa bardağına. Aynı radyo kanalını çalsınlar, **yine aynı şarkıları dinlemek istiyorum.** Adını kazıdığım o ağacın altında **ağlamaktan korkuyorum.** Beraber yürüdüğümüz sokakları tekrar yürümek istiyorum. **Kaybolmak istiyorum caddelerinde.** Korkup koluma sıkıca sarıldığın o gondola tekrar binmek istiyorum. Çocuk gibi sevinçlerini canlandırmak istiyorum zihnimde. Bazen **keşke ölseydi diyorum** ölseydi de var olup benim olmamasından daha kötü olmazdı diyorum. Yine beklerdi umudu sarıyor içimi. Çok geç oldu. Bu saatlerde **gelme bana. Dönme sakın bir başına.** Güzelliğine sokak köpekleri bile aldanır korkuyorum. Bu havalarda uğrama kentime. Yokluğuna alışmaya çalışıyorum. **Denedim. Yemin ederim çok denedim.** Hayatıma girmemişsin gibi yapmayı defalarca denedim. Sadece gülümsediğim bir anı olarak kalman için **çok uğraştım.** Ama beceremedim. Hiç kimse, hiçbir şey seni unutmama yardımcı olmadı. Yağmur yağdığı zaman her damlaya seni soruyordum, belki üstüne değmiştir diye. Her rüzgâra adını fısıldıyordum, olur da dinler ve duyarsın beni diye. Ama benim ne yağmurum ne de rüzgârım senin yerini hiçbir zaman **bilemedi.** Tıpkı benim, senin nerede ve kiminle olduğunu bilmediğim gibi.

Bugün 5 ay oldu ben gideli ve sende bir değişim yok benle nasılsan bensiz de öylesin.

Ben ise çok farklıyım. **Ben yılgın. Ben bitkin. Ben yorgun. Ben sensiz. Ben ölüyorum sen görmüyorsun.** Sadece Aral'a odaklamışsın kendini... **Keşke kör olsaydın** diyorum.

İKİ SAHNE

"**Yine ben** geldim, nasılsın diye sorma bana **iyi değilim**, güzelim gittiğinden beri iyi değilim, senin bana dönmeyeceğini anladığımdan beri hiç **iyi değilim işte**. Sana bunu yapan adamlar hâlâ yok ortada ama bulacağım merak etme, bizimkiler zorluyor her yeri. **Bırakır mıyım peşini**, seni benden alanı bulmadan durur muyum güzelim? Dikkatli olurum ama merak etme. Çocuklar var, bizimkiler iyi, şaşkınlar şimdilik.. Ev kalabalık gelen, giden, biz bize kalamadık daha, belki de boşuna anlatıyorum, nasıl diyordu o filmde **"cennetin gözleri açıktır"**. Bizi izliyorsundur kesin, çok canım yanıyor. Derin görüyorsun değil mi? Başka hiçbir şeye benzemiyormuş. Ne yapacağım kendimle bilmiyorum. Sen olmadan nasıl yaşamışım tek başıma mesela? Sabah kalkınca ne yapardım? Bütün gün.....İş güç, deme orada da **sen vardın hep.**

Akşamları daha zor derler ya? Laf olsun diye değilmiş doğru.. Ben seni görmeden sesini duymadan koca bir gün geçireceğim sonra akşam eve geleceğim, sen yine yoksun. Uyuyacağım **yanımda değilsin**.. Buradasın.. Tek başına... Ben orada tek başıma... Alışılır mı buna Derin? Nasıl alışılır Allah aşkına? Sabır, deme bana... **Sabır, deme**... O gün evine doğru yaklaşıyordum fakat bir telaş vardı sokakta. Arabana biri çarpıp kaçmış, diyorlardı; işte o an sedyenin üzerinde seni gördüm üstünü kapatıyorlardı, işte o an seni gördüm yüzündeki o muhteşem ifade hâlâ duruyordu ama kan vardı yüzünde; ellerinde, ayaklarında her yerinde kan vardı, o an **dünya başıma yıkıldı** ... O kazayı geçiren sen olamazdın, ölemezdin, gidemezdin beni bırakıp... Ve en zoru neydi biliyor musun? Seni, toprağın altına koymak... Hâlâ aklıma gelince gözyaşlarımın akmasına engel olamıyorum. Seni bu büyük karanlık çukura koyma düşüncesi **yüreğimi ezip geçiyordu**; biliyordum korkuyordun karanlıktan. Kendimi kaybetmiştim **"Korkma!' diyordum, Sakın korkma!** Tamam mı? Ben sana bir şey olmasına izin vermem ... Ne kadar komik değil mi bedenine bakıp bunları söylemek? Oysa nasıl çaresizdim aslında bekle beni diyordum her nereye gidersen bekle ben bulurum cehennemi söndürsem, cenneti yakıp yıkmam gerekse de bulurum seni... Öptüm mezar taşını, haykırdım ağlayarak.. **Yapamıyorum**, dedim; **gitmene izin veremiyorum**, dedim.

Yine çok uzattım ama veda etmek zor biliyorsun.. **Yine geleceğim yanına**.. Duyuyorsun değil mi beni? Bekliyorsun hâlâ? Ölüm gelip beni de aldığında kurtulacağım bu sensiz dünyadan, **kavuşacağız** belki de.. O güne kadar bekle beni, **vazgeçme bizden**. Seni seviyorum güzelim, **seni seviyorum**.."

Sonra kız ,
Onsuz bir hayata
Mahkûm etti oğlanı..

Zübeyde İrem AYDIN
10/A

Su ve Çevre

Bir çocuğun gözünden

Suyun insanlığın var oluşundan, hatta dünyamızdaki ilk organizmaların oluşumundan beri var olduğunu hepimiz biliyoruz. Ancak, suyu bu kadar kirleten ve ona gereken önemi vermeyen, sonsuzmuş gibi davranan da yine insanlardır. Oysa geçmişte yaşamış ilkel topluluklar da hep suyun çevresinde yaşamışlardır; çünkü su hayattır.

İnsanlar suyun ne kadar zor bulunduğunu, hatta bazı insanların yaşayacakları kadar su bulamadıkları için öldüğünü unutuyorlar. Bu çok acı. Aynı şekilde çevremizde yerlere çöp atan, denize pet şişe atan kimler sizce? Tabii ki yine insanlar ve en kötüsü de yeni neslin bunu kanıksayıp yaşam biçimi haline getirmesi. İnsanların suyu ve çevreyi kirletmesi doğayı kötü etkilediği gibi bu olayı gören yeni nesli de etkiliyor, ancak benim gibi duyarlı çocuklar, son umudunuz. Bizler çok az sayıdayız ve biz ne kadar onları (yere veya çöp kutusu dışındaki herhangi bir yere çöp atanları) uyarsak da küçük olduğumuz için genelde bizi umursamıyorlar hatta bazıları bize kızıyor bile!

Doğaya gereken önemi vermeliyiz, bir çöp bile doğaya çok zarar verebilir. İlk insanları hep kıskanmışımdır, çünkü onlar bizim gibi beton yığınlarının arasında yaşamak zorunda değillerdi. Keşke eski insanlardan biri gelip bize bir ders verse, sonumuzun ne olacağını bilge bir şekilde anlatsa... Ve o zaman insanlar onu dinleyip yaptığı yanlışların farkına varsa...

Dünyamızda içilebilir su gittikçe azalıyor, ormanlar kesiliyor, yerini nükleer santrallere bırakıyor ve kısacası dünya değişiyor ama kötü bir şekilde, kötü bir yöne doğru... Belki bu anlattıklarım size bir aksiyon filminin başlangıcındaki sahne konuşmalarıymış gibi gelebilir ancak durum pek de öyle değil hatta keşke öyle olsa. Evet nükleer santraller aslında çok yararlıdır ancak küçük bir ihmal o bölgeyi hatta o ülkeyi etkileyebilir. Son günlerde Kuzey Kore'nin hidrojen bombasını test ettiğini (yer altında) duydum ve 5.1 büyüklüğünde bir sarsıntı yaşatmış. Eğer bunu yer üstünde kullanırsa belki tüm Asya kıtası zarar görebilir. Çevreye büyük zararlar verip insanların hayatını riske atabilir.

Artık insanları kontrol etmek onların doğaya herhangi bir şekilde zarar vermesini engellemek çok zorlaştı. Günümüzde insanlar hayvanları vahşice öldürüp kürkünü kullanabiliyor, tarım arazilerinin, yeşil alanların betonlaşmasına ses çıkarmıyor. Havanın kirlenmesine ve doğal dengenin (ekolojik dengenin) bozulmasına aldırmıyorlar. Oysaki A.Einstein'ın ünlü "Arılar yeryüzünden kaybolursa insanoğlunun 4 yıl ömrü kalır." sözü dünyamızdaki her canlının ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyor. Ekolojik dengeyi eski haline getirmek ise bir süre sonra çok zor olacak...

"Son ağaç yıkılıp, son nehir kirletilip, son balık da tutulduktan sonra, paranın yenmediğini anlayacaksınız." der bir Kızılderili atasözü. Günümüz insanlarının da anlaması dileği ile...

Poyraz KÖROĞLU
6/A

Adım Yağmur

Merhaba,

Benim adım eskiden Yağmur' du. Evet, eskiden diyorum. Çünkü adım, anlamını taşımıyor artık. Bulunduğum yer bana çok havalı gelirdi, en yüksekteydim ben. Annem içinde saklardı beni. Arada bir de olsa çıkarırdı içinden ve bakmama izin verirdi dünyaya hatta aşağıya inmeme de. Ama çok eskidendi...

Evet, çok eskidendi. O günleri hayal meyal hatırlıyorum. O zamanlar çok fazla inerdim aşağıya. Bir sürü arkadaşım vardı. En güzel dostluklarım ormandaydı. Toprakla uzun uzun sohbet ederdik, yeşil ağaç kardeşle oyunlar oynardık. Masmavi gözleri vardı denizin, çok büyüktü; onunla da çok eğlenirdik. Hepsinin yeri ayrıydı. Ama en özeli topraktı. Toprak kardeşim gibiydi, ben olmadan sararırdı sanki, gülmezdi hiç. Hep "Sana çok ihtiyacım var, beni yalnız bırakma." derdi. Ağaç kardeşler, "Seninle yeşil oluyorum ben, çocuklarım oluyor, büyüyorum bana uğramadan gitme." derdi. O güzel mavi gözlüm de "Yağmurum sen yağ ki ben temizleneyim ama boşuna uğraşma, ben senden daha büyüğüm." diyerek kızdırırdı beni. Arkadaşlarımla eğlenip, dertleşip yuvama dönerdim. Ama yukarıdan hep onları izlerdim, özlerdim ben. Evet, bunlar çok eskidendi, şimdilerde yukarıda kalmak istiyorum hep, yukarıdan aşağıya bakmak gelmiyor içimden. Çünkü aramıza insanlar girdi artık. Hep vardı onlar ama çok iyilerdi bir zamanlar. Şimdi aramızı bozdular. Toprağımla, ağaç kardeşimle ve mavi gözlümle. Benden keyif almıyorlar artık, eğlenmiyor oynamıyorlar. Hatta artık sen aşağıya fazla inme yukarıda annenle kal diyorlar. Ben de artık yavaş yavaş yağmayı ve onlarla fazla kalmaktansa bir anda yağıp evime kaçmayı tercih ediyorum. Annem anlamıştı durumu. Bembeyazdır annem puf puftur dedim ya saklar beni içinde. Adı Bulut'tur. Sen istediğin kadar toprağına yağ, toprağınla saatlerce oyna ama onunla eskisi kadar arkadaş olamazsın. Ağaç kardeşinin yanına çok fazla gitsen bile çocukları o kadar çok olmaz onun, hatta yeşermez artık. Mavi gözlüm sana eskisi gibi gülmez. Çünkü evi çok kirli, temizleyemezsin, diye anlattı olanları annem. Durumu anlamıştım. Annem, haklıydı. Yukarıdan baktıklarımın isimlerini bile bilmiyordum. "Ev" diyorlarmış bazılarına; "fabrika" ymış bazılarının da isimleri, üstelik duman çıkartıyorlarmış. Tanışmak da istemiyorum zaten. Ama tanıdıklarım var içinde "insanlar" diyoruz biz onlara. Arkadaşlarımla aramı açtılar benim.

Ben, Yağmur. Annem, Bulut. Yakın arkadaşlarım toprağım, mavi gözlüm ve ağaç kardeşim sizleri hâlâ çok seviyorum ve sadece üçünüz için aşağıya geleceğim. İnsanlarla aram hâlâ kötü, umarım özürlerini hemen dilerler de barışırız ve eskisi gibi oluruz.

Ela ŞAHİN
6/A

İNSAN HAKLARI

İnsan hakları, tüm insanların sahip olduğu temel hak ve özgürlüklere denir. Bu haklar; ırk, ulus, etnik köken, dil, din ve cinsiyet ayrımı gözetmeksizin tüm insanların yararlanabileceği şekilde oluşturulmuştur.

İnsan hakları, tüm insanların hak ve saygınlık açısından eşit ve özgür doğduğu anlayışına dayanır. Her bir bireye seçim yapma özgürlüğü sağlar. Bu özgürlükler, başkalarının haklarına saygılı olmak ve bu hakları çiğnememe zorunluluğu ile dengelenmektedir. Başka bir deyişle birçok hakkın yanında birçok sorumluluk da bulunmaktadır. İlk olarak tüm insanlar, yaşama hakkına sahiptir.

DOST Dediğin

Dost ne demektir? Niye dosta ihtiyaç duyulur? Dost ne yapar? İnsanlar hep bu soruları düşünürler ve bu sorulara bazı cevaplar ararlar. Ama bu cevaplar tek tek "dost" kavramını tam anlamıyla açıklayamaz. Gerçekte dostun tek bir tanımı da yoktur. Herkes için dostun karşıladığı anlam farklıdır.

Ben, gerçek dostta bazı özellikler ararım; Gerçek dost, çevrende seni seven tek bir kişi olmasa bile seni sevmeli. Sevgiye ihtiyacın olduğun zamanlarda yanında olmalı. Dayanılmaz biri olduğunda bile sana dayanmalı. Bütün dünya seni üzdüğünde sana moral vermeli. Güzel haberler aldığında seninle dans etmeli. Ağladığında seninle ağlamalı. Ama hepsinden çok, gerçek dostluk matematiksel olmalı. Sevinci çarpmalı. Üzüntüyü bölmeli.

İstanbul

Montaigne, Paris'in güzelliğini ve Paris'e karşı duygularını anlattığı denemesinde "Başka şehirler gördükçe onun (Paris'in) güzelliğine derin bir sevgiyle bağlandım." diyor. Montaigne'nin denemesini okuyunca onun Paris ile ilgili söylediklerini ben İstanbul için düşündüğümü ve hissettiğimi fark ettim. Demek ki herkese göre kendi ülkesi veya kendi şehri ayrı bir etki bırakır insanda. Yer mi değerlidir yoksa o yere değeri orada yaşayanlar mı verir? Yaşanmışlıklarla, kültürel birikimle anlam kazanır ülkeler, şehirler, mekânlar...

Fatih Sultan Mehmet " Ya ben İstanbul'u alırım ya da İstanbul beni." demiş. Ben en çok iki kişinin İstanbul ile ilgili sözlerinden etkilendim: Alphonse de Lamartine ve Napoleon Bonaparte. Alphonse de Lamartine "Dünyaya bir kez bakmak zorundaysan sadece İstanbul'a bak." Napoleon Bonaparte "Eğer dünya tek olsaydı, başkenti İstanbul olurdu." demiş. Benim gibi İstanbul'un güzelliğine birçok kişi kapılmış ve ondan çok etkilenmiş.

Montaigne'e göre Paris şehrinin güzelliği bambaşkadır. Elbette herkesin gözü bir başka görür. Benim için de İstanbul en farklı şehirdir. Montaigne Paris'i nasıl seviyorsa ben de İstanbul'u o kadar çok seviyorum. İstanbul'u İstanbul olduğu için, beni büyülediği için, bize kendisini açtığı için seviyorum. Her şeyiyle kendisini tamamlayan yer İstanbul.

İstanbul, doğup büyüdüğüm, ilk üzüntülerimi, ilk acılarımı yaşadığım yer. Her şeyi İstanbul'la birlikte

Özgürlük, eğitim, düşünce özgürlüğü ve birçoğu... Akıl ve vicdana sahip bir birey, hiçbir ayrım yapmadan karşısındakinin zihniyetine saygı duyarak onun haklarını bilir. İnsanlar arasındaki kardeşliği göz ardı etmeden dil, din, ırk ayırmadan herkesi olduğu gibi kabul edenler sorumluluğunu da bilen insanlardır. İnsanlar, fikirlerini özgürce dile getirebilir fakat kimseyi kırmadan incitmeden... Saygı, her zaman ön planda olmalıdır. Hiç kimse inandıklarından dolayı yargılanamaz, hiç kimseyi de yargılayamaz...

Haklarımızın ve özgürlüklerimizin güvence altında olmasını istiyorsak karşımızdaki bireyin hak ve özgürlüklerine saygı duymalıyız. Çünkü dünyanın neresinde olursak olalım eşitiz ve insanız.

Burcu AKDOĞAN
Hazırlık/C

Geçmişi çıkartmalı. Geleceği toplamalı. Kalbinin derinliklerindeki ihtiyacı hesaplamalı. Her zaman herkesten daha çok sahiplenmeli. Seni korumalı. Bir tarafa atmamalı. Yarı yolda bırakmamalı. Her zaman yanında olmalı. Sen düştüğünde seni ayağa kaldırmalı. Sana ihanet etmemeli. Arkandan iş çevirmemeli. Yanlış yaptığında sana o yanlışı tatlı dille anlatabilmeli. Kavga etseniz de çok geçmeden sizinle barışmalı. Ne olursa olsun sana inanmalı. Kalbini kırmamalı. Bir ömür sürmeli. Ama en önemlisi de...

Dost sözde değil, özde olmalı!

Celine EİSELMEİER
8/A

öğrendim ben. İstanbul, bazı kişiler gibi kendimi özel hissettiğim bir şehir. İstanbul tek manzarasıyla, dostluğuyla, kendisiyle mükemmel değil. İstanbul, birbirinden güzel yerleri; Kız Kulesi, Topkapı Sarayı, Galata Kulesi, Ayasofya'sı ile de eşsizdir. İstanbul, bunlarla birlikte kocaman bir şehir. İstanbul, bunlarla İstanbul oluyor! Hepsinin birbirinden farklı bir hikâyesi var. İşte onların anlattığı bu hikâyelerle farklı maceralara yelken açacağımız geniş soluklu bir kitap oluyor İstanbul. İstanbul'u efsane yapan da budur. İstanbul bütün kültürleri, insanları, dinleri birleştiren mükemmel bir mozaiktir.

Joseph Hellert "Dünyadaki bütün şehirler yok olabilir fakat İstanbul gönüllerde yaşamaya devam edecektir." demiştir. İstanbul için, eskiden birçok komutanın fethetmek istediği yer için, Mustafa Kemal "İki büyük cihanın kesinti noktasında, Türk vatanının ziyneti, Türk tarihinin serveti, Türk milletinin gözbebeği İstanbul, bütün vatandaşların kalbinde yeri olan şehirdir." demiştir. Elbette ki önemli olan, bu güzel şehirde huzur, uyum, mutluluk ve barış içinde yaşayabilmektir. İstanbul; zorlu şartlar altında alınan neşesiyle, üzüntüsüyle, zorlukları kolaylıklarıyla bizim şehrimizdir.

İstanbul, kalbin attığı şehirdir; İstanbul vazgeçilmezdir.

Çisenur KASAPOĞLU
8/B

Bir Anda

Mükemmel olmasa da her şey yolunda giderken bir anda ne oldu da biz bu noktaya geldik, dediğiniz anlar oldu mu hiç? Hani beyniniz bu durumu hiç onaylamazken kalbinizin gayet de halinden memnun olduğu o anlar... Benim oldu ve hâlâ da her şey çok normalmiş gibi yaşanmaya devam ediyor. Korkuyorum, ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bir yanda en yakın arkadaşım Melisa öbür yanda da Melisa'nın ölüp bittiği Rüzgâr...

Onu tanımıyorum, yani hakkında çok şey bilmiyorum. Peki ya bunun bir önemi var mı? Ya da bu sorunu genelleyecek olursam; birini tanımaya âşık olduktan sonra mı karar veririz yoksa onu tanıdıktan sonra mı âşık oluruz? Ben bu soruların cevaplarını bilmiyorum, artık bulmaya da çalışmıyorum. Şu aşamada bildiğim tek şey, birini sevdiğinizi başkalarından saklayabilmek için önce kendinizden saklamanız gerektiği ve sanırım benim de şu an yapmaya çalıştığım şey tam olarak bu. Tabi bu konuda ne kadar başarılı olduğum tartışılır ama başarılı olmalıyım, aksi takdirde Melisa'yı kaybederim.

İkimizin de birbirimize ihtiyacı var, bunu görebiliyorum ama peki ya hiçbir şey benim düşündüğüm gibi değilse. Ya sadece benim Rüzgâr'a ihtiyacım varsa... Sonu belli olmayan o iki kişilik hikâye uğruna, arkadaşları üzerine, kaybedeceğini bile bile kumar oynamalı mı insan?

Annem beni ne zaman düşünceler içinde boğulurken görse "Bazen durup kafandaki o tüm düşüncelerden kurtularak an'ı yaşamak gerek. Çünkü ancak o zaman özgür olduğunu hissedersin ve özgürken etrafında seni korkutan hiçbir şey olmaz." derdi. "Ve ancak korkusuzken beynini susturup kalbinin söylediklerini yapacak gücü bulabilirsin kendinde." Belki de benim hikâyem her seferinde kafamda kurduğum, şahit olduğum, o her seferinde mutsuz sonla biten senaryolar gibi olmayacak. Hatta kim bilir, belki de hiç sonu olmayacak.

Denemeden bilemezsin değil mi?

Beyza BAYKAN
10/A

hayal etmek

Hayal kurmak güzel bir şey midir? Asla elde edemeyeceğin şeyler anında gözlerinin önüne gelir. İmkânsız olayları yaşayabilir, akla hayale gelmeyecek şeyler yapabilir hatta siz de bir hayal olabilirsiniz.

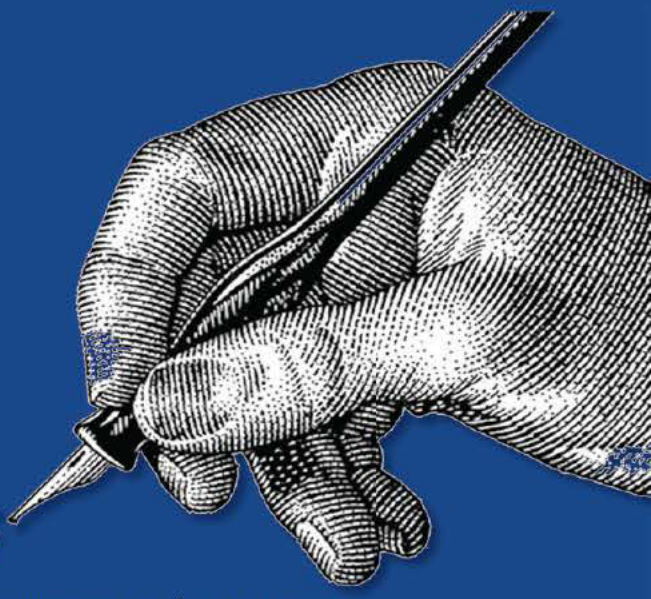
Hayallerle yaşama tutunur insan. Geleceğini ve yaşamını planlar. Kurduğu hayallerle ilerler adım adım. Kazanacağı okulun hayallerini kurar, yapacağı işi tasarlar. Belki yeni icatlar peşinde koşar. Yaşamını kurduğu hayallerle güzelleştirir.

Gerçekler var bir de tabii. Yaşadığımız dünya, içinde bulunduğumuz zaman, nefes aldığımız şu an var. Bu anlar birer hayal değil. Ama daha önce hayalini kurduğumuz bir zaman dilimini şu an yaşıyor olabiliriz. Geçmişe dönüp baktığımızda bunu görmek mümkün.

Hayallerle güzel yaşamak. Geçmişi değiştiremeyiz belki, dün dünde kaldı. Bugünü de değiştiremeyiz çünkü yaşanan, şu andır. Ancak geleceği değiştirmek bizim elimizde. Hayallerimizle geleceğimize şekil vermek için hayal kurmaktan asla vazgeçmeyelim. Unutmayalım ki insan bu dünyada hayal ettiği sürece yaşar.

Zeynep Sude DEMİR
7/B

Bir Dolmakalemin Anatomisi

Dolmakalem, su bazlı mürekkep kullanılan bir uçlu kalem olup tıpkı diğer kalemler gibi yazı araçlarından biridir. Bu araç, taa ne zamanlardan beridir ki parmaklarımızın arasında ve ne zamanlardan beridir ki söylenip kaybolmaya yüz tutmuş sözlerin yazarı olmuştur.

Modern bir dolmakalem olarak adlandırılan bu araç 1884 yılında L.E Waterman tarafından icat edilmiş ardından da seri bir şekilde üretilmeye başlanmıştır. Bu üretilen ürün o zaman ve bu zaman arasında değişmiş, gelişmiş, güzelleşmiş ve ayrıca zarifleşmiştir. Benim gönlümün tercih ettiği bu zarif kalem, dolmakalem, beyaz bir kağıt üzerine belirli belirsiz motifler çizmek ya da test çözerken rahat bir şekilde sorular arasında işlemler yapmak için zevk açısından yeterince idealdir. Kimine göre koca bir mürekkep haznesini bir macera romanının sayfalarına harcamak, kimisi için bir koleksiyon ürünüdür. Ama lafın kısası, asıl olan bir dolmakalemden ziyade bir kalemin anatomisi, sanattır.

Bir sanat, edebi bir sanat, kalem ile başlar; sayfalar dolusu yazı ve tecrübe ile devam eder ve yeniden kalem ile biter. Bu yolculuk bir şiir veya bir romanın dışında bir deneme veya herhangi bir düzyazı türü de olabilir. Çünkü kalemi eline alan, masa başına oturmuş, boş kağıtlarla göz göze ve yine parmaklarına takılan o kalem hareketleriyle üreteceği o abidemsi ürünü kafasında dizayn edip hayata geçirme çabasında bulunan kişi, sanatçı, ona bu yolda yardım edecek, el ele ve kol kola durup tıpkı yazar gibi, o an ne ise bir sonrakinde ne olacağı ile ilgili bir fikri olmayan bir belki iki tüp mürekkep; sonunda bir ürün olacaktır.

Bu ürün, coşkular içinde yazılmış, altından ve üstünden biçilmiştir. Ayrıca sanki bir heykeltıraşın titizliğini andıracak şekilde dengelenmiştir ve bu ürün okuyucu için tıpkı yazarımıza dolmakaleminin geldiği gibi onlara da altın bir yastık üzerinde gelirmişçesine hazırlanmış bir sanat eserine dönüşmüştür. Ürün ne olursa olsun Waterman'ın yaptığı gibi titiz, bir fabrikasyon üretimi kadar düzenli ve sanatçının hayal gücünden bir parça alarak tasarlanmış bir dokuya sahiptir. Sonuçta ikisi de aynı özellikleri taşır. Ama fark bulamadıysanız bunda bir sorun yok çünkü çok benzerlerdir. Lakin bulduysanız doğru bulmuşsunuzdur. Çünkü biri dolmakalem biri de kitaptır.

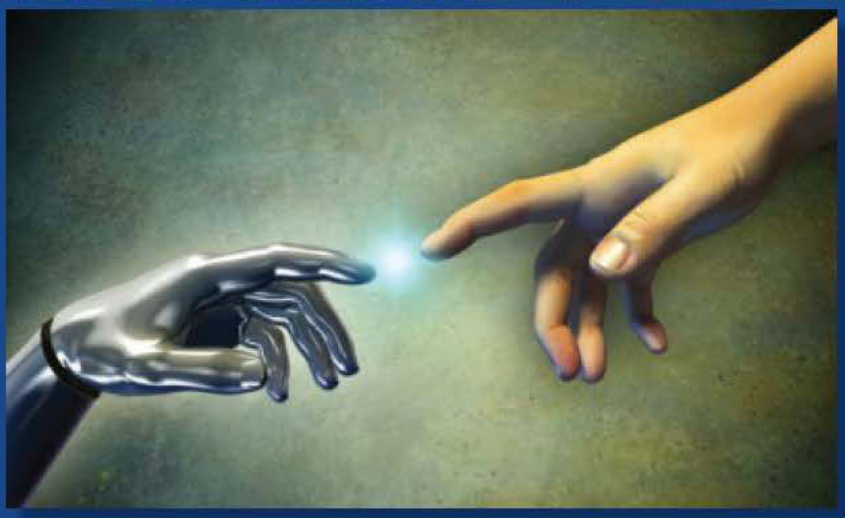
Deniz AKŞAK
8/A

GELECEĞE YOLCULUK

Gelecek, hepimizin kafasını yoran bir şekilde kenarından köşesinden gündemimizde olan bir konu. Geleceğin dünyasının, insanlığının, eğitim sisteminin kısaca yaşamının nasıl olacağı, hepimiz için temel merak konularımızdan biri. Her yaş çevresi, kendine göre farklı gelecek planlamaları içinde. Bir gencin yaşamdan beklentileri ile orta yaşlarda birinin heyecanı ve yaşamdan beklentileri farklı.

"Gelecekte bizi nasıl bir dünya bekliyor?" "Kurulacak dünya içinde yerimiz ve işlevimiz ne olacak?" sorularına cevap bulmaya çalışıyoruz. Bizleri farklı bir dünya bekliyor. Dünya nüfusu giderek artıyor. Bununla birlikte insanların ihtiyaçları da... Beslenme ihtiyacını değerlendirirsek önümüzdeki elli yıl içinde organik tarımın yerini tamamen endüstriyel tarım alacak. Klasik yöntemlerle yapılan tarım, tarih olacak.

4. Ekonomi Devri'yle insanın üretimden tamamen çıkacağı düşünülüyor. Şu an hemen hepimizin evlerinde bulunan ev işlerine yardımcı küçük robotlar, insanların sanayi üretiminde yaptığı tüm üretim faaliyetlerini üstlenecek. İnsanlar ilk aşamada sadece planlama ve programlama aşamalarında görev alacak. Hatta ileri aşamalarda şu an adım adım kullanılmaya başlanan yapay zekâ ile insanların planlama ve programlamalarına bile gerek kalmayacak.

Geleceğin eğitim sisteminin ve buna bağlı olarak mesleklerinin de farklı olacağı çok açık. Okulların ortaya çıkış amacına bakıldığında insanlara ulaşamadıkları bilgiyi aktarmak ve bunları kullanmak konusunda hizmet vermek, temel hedefti. Günümüzde her alanda bilgiye ulaşmak çok kolay. O halde okulun işlevi ve temel hedefi de bir değişime uğrayacak. Teknoloji ve hayatın hızlı ilerleyişi neticesinde geleceğin meslekleri ve bu meslekleri kazandırma yolunda alınması gereken eğitim farklılaşacak. Karşımıza nano-medikalci, mikro organ tasarımı, rüya planlamacısı, siber terör uzmanlığı, hafıza onarım ve arttırma uzmanlığı, ev içi iklim kontrolörlüğü, beş duyu reklam tasarımcılığı, gökyüzü mühendisliği, uzay trafik kontrolörlüğü, ışınlama mühendisliği gibi meslekler çıkacak. Şu an içinde bulunduğumuz eğitim sistemi bu ihtiyaçları karşılamaya yetecek mi? İnsanların bu alanlarda yetkin hâle gelmesi için alacağı eğitimler nerelerde verilecek, merak konusu. Bu gelişim ve değişimi içinde bulunarak, yaşayarak mı öğreneceğiz yoksa ithal mi edeceğiz?

Değişmeyen şeyler de olacak mutlaka. İnsanların mutluluğu bunların başında geliyor. Geçmişten bugüne ortaya çıkan bütün icatlar ve yenilikler aslında insanların daha mutlu olacakları bir dünyada yaşamalarını sağlamaya hizmet ediyor. İnsanların mutluluğu için çalışan kişilerin asla işsiz kalmayacağı ve daima popüler olacağı bir gelecek var.

Dünya, bizimle birlikte değişmeye devam ediyor. Geleceğin eğitim sistemi, meslekleri, yaşamı nasıl olacak, biz ne kadarını görebileceğiz, bilemiyorum. Çünkü hayal gücüne bir sınır koymak ve bunları belli bir aşamaya kadar sınırlandırmak olanaksız. Ancak şu da bir gerçek ki hayallerimiz de bildiklerimizle sınırlı. Bildiklerimiz ve gördüklerimizle bu sınırı genişletebiliriz. Gelecek için hazırlanmakta geç kalmamalıyız. Çünkü geleceğe yolculuk çoktan başladı.

Ece ARPACI
7/B

BEN GÜNEŞ

Merhaba,
ben Güneş. Geceleri
yokum ama sizlere gündüzün
nasıl gözüktüğünü anlatabilirim. Şimdi
diyeceksiniz ki nasıl görüyorsunuz her
şeyi. Benim etrafa verdiğim güçlü bir ışık var,
hatırlatmama gerek yok sanırım. Haydi başlayalım ne
dersiniz!
Kendimi övmek gibi olmasın çok güzelimdir, çok parlağımdır. Ama arada bir canımı sıkan şeyler de olmuyor değil. Eskiden insanları mutlu görmek hoşuma giderdi. Herkes doğayla iç içe yaşardı. Sabah kalkarlardı, kahvaltılarını edip oturduktan sonra evlerinden çıkıp piknik yaparlardı çünkü eskiden birçok evin yanında ormanlar ya da uzun, güzel bahçeler vardı. Saklambaç oynanırdı. Yürüyüşlere çıkılırdı. Ama artık bunların çoğu unutuldu. Eskiden Türk kahveleri bile bahçede güneşlenilerek içilirdi. Şimdi herkes eve kapandı. Kış geldiğinde çocuklar, bahçeye çıkıp kar topu oynar, vakit dolduğunda anneleri eve gelmelerini söylediklerinde bile içeri girmezlerdi. Şimdi ise evlerin, betonların, demirlerin arasında yaşamayı tercih ediyorlar. İletişim kurmak, arkadaş edinmek, doğada zaman geçirmek yerine bir odanın içine kapanıp bilgisayar ya da teknolojik oyunlar ile vakit geçiriyorlar, sosyalleşemiyorlar. Dünyanın güzelliklerinden uzak kendi dünyalarında tek başlarına yaşıyorlar. Benim güzel ışığımdan, ağacın yeşilinden, denizin mavisinden kaçıp betonun grisine sığınıyorlar. Ama unuttukları bir şey var: Zaman. Zaman çok hızlı akıp geçiyor ve biz elimizdekilerin kıymetini bilmiyoruz.
Biz bu hayata bir kez geliyoruz. Doğamız, ailemiz, arkadaşlarımız çok kıymetli. Zaman ilerledikçe şansımızı yitiriyoruz. Betonların arasına sıkışıp kalmak yerine dışarıda sevdiklerimizle vakit geçirmek her şeyden önemli. Benim ışığımdan, denizin mavisinden, ağacın yeşilinden yararlanmak için sakın geç kalmayın. Güzel bir hayat sizi bekliyor, unutmayın...

Ela ŞAHİN
6/A

GÖKKUŞAĞI

Hayatın yedi rengi ne demek? Neler çağrıştırıyor sizlere? Acaba buradaki renk kelimesi gerçekten mavi, sarı, kırmızı, yeşil gibi renkleri mi temsil ediyor yoksa hayata dair önemli kavramları mı simgeliyor? Hiç düşündünüz mü, ne dersiniz?

Hayatın yedi rengi deyince benim aklıma sağlık, sevgi, dürüstlük, adalet, özgürlük, mutluluk ve özgünlük kavramları geliyor. Bu kavramlardan biri olmazsa yaşam da pek anlamlı olmayacak gibi. Sarı, ne zaman umutsuzluğa kapılsam hep yanımdadır. Bana sağlığı anımsatır. Pembe, sevgidir. Ailemi, sevdiklerimi, hayallerimi akla getirir. Beyaz, adalettir; dürüstlük, lacivert. Mavi, özgürlüktür. Özgünlük, kırmızı. Renkler, akışına bıraktığımız hayat gibidirler. Bir gökkuşağı gibi akarlar.

Sağlığımız olmazsa mutlu olabilir miyiz ya da sevgi olmazsa insanlığımızın bir anlamı kalır mı bir düşünelim? E bu renkler olmazsa insanlığı, hayatı anlamlı kılan ne olur sizce? Peki dürüstlük, dürüstlük olmadan güven duygusunun bir önemi olur mu? İletişimin ne değeri kalır bundan sonra? Hayata küsmüş, sevdiklerimiz olmadan nasıl sürdürebiliriz yaşamımızı? Adalet olmadan nasıl "dur" diyebiliriz kötülüklere ya da nasıl geçeriz suçluların önüne? Haklının hakkını tutmasını nasıl sağlarız elinde? Özgürlüğümüz olmasa kafese sıkışmış kuş misali nasıl nefes alabiliriz? Nasıl "Ben bir bireyim, hür ve bağımsızım." diyebiliriz ya da özgünlükten yoksun olsak nasıl biz "biz" olabiliriz, kendimiz gibi olup kendimize has kalabiliriz?

Hayat, bu yedi rengi ile güzel bence. Mutluluk, sevgi, sağlık, adalet, özgürlük, dürüstlük ve özgünlük ile. Birbirine bağlı ve olmazsa olmaz yedi renk ile. Akışına bıraktığımız yaşam gibi parlak ve mucizevi biçimde.

Ece USTA
6/A

Mutluluğu Aramak...

Mutluluk...

"Mutluluğun tanımı nedir?" diye sorsalar, hiç kimse tek bir cevap veremez sanırım. Çünkü her insan için mutluluk tek bir şeyde değildir.

"Mutluluk", sanıldığının aksine aranarak bulunan bir şey değildir. Bana göre hissedilen hiçbir şey aranarak bulunamaz, kendiliğinden oluverir, oluşuverir. İşte bu nedenle "mutluluğu aramak" ve sonrasında "mutluluğu bulmak" gibi sözler bana her zaman gereksiz gelmiştir. Bir sokak çocuğunun mutluluğu huzurlu bir aile ortamıysa bir annenin de en büyük mutluluğu çocuğunun gelecekte iyi bir hayata sahip olmasıdır. Bunun gibi değişkenlik gösteren birçok örnek sıralayabilirim sizlere ama çevrenize baktığınızda bile yüzlercesine zaten tanık olacaksınız. Hatta daha basit düşünecek olursanız kendinizden de örnekler verebilirsiniz. Mesela bir arkadaşınızla güzel vakit geçirdiğinizde bu işi mutlu olmak için yaparsınız; paylaşımda bulunur, hoşça vakit geçirir, sosyalleşir ve sonunda kendinizi hem verimli hem de mutlu hissedersiniz.

Mutluluğun aranarak bulunabilen bir şey olmadığını insanlar anlamalı bence çünkü bulunabileceğini sanan ve bulamadığı için kendisini mutsuzluğa mahkûm eden insanlar bir müddet sonra etraflarındaki güzel şeyleri de göremez oluyor ve her şeyi alın yazısı ya da kendisine biçilmiş bir hayat olarak kabullenerek bu durumunu içinden çıkılmaz bir bunalım haline dönüştürüyor. Hâlbuki bu halin panzehri o küçük güzelliklerde saklanmış mutluluklarda. Yeter ki görebilsin ve yetinebilsin insan.

Arayıp bulduklarınıza ya da olmasını istediklerinize büyük ve derin anlamlar yüklemeyin. Size geleni olduğu gibi kabullenmeyi öğrenin. Bırakın o elde ettiğiniz edemediklerinizin önüne geçmesin, bırakın küçük de olsalar, bir değere sahip olmasalar da size yetsin. Elde edemiyor, ettiğiniz de size yetmiyorsa o zaman bunu kader sayıp kabullenmeyin çünkü sizi mutlu ya da mutsuz eden kaderiniz değil, sizsiniz.

Dila ERBAŞ
Hazırlık /A

İÇİMİZDEKİ KADIN

İçindeki kadının sesini duyuyor musun?

Peki, bunu dillendirmeye cesaretin var mı?

Çekip çıkarabilir misin onu en derinlerinden?

Henüz kendinden bile emin değilken, var edebilir misin onu bu savaş ortamında, gösterebilir misin çekinmeden ve korkmadan ona gün yüzünü?

Bizler sorgularız hayatı. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verirken bazen hatalar yaparız. Hata mıdır içimizden geldiği gibi bir kadın (insan) olmak ya da buna cesaret etmek kimse düşünemiyorken bile? Kimin hatasıdır bu ya da kime göre hata? Bu duygulara sahip olup da cesurca sahiplenenlerin mi yoksa daha onu var edemeden elimizden alanların mı?

Ses çıkaramayanlar da suçlu. Gerçek ben'ler cinsiyetçilikle birer birer yok olurken umursamayanlar suçlu. Engellemeyenler, sesimizi kısmaya çalışanlar, dışındaki "erkek"likle güç gösterisi yapanlar, kıyafetine göre göreceğin muameleyi tayin edenler, bu duruma ses çıkarmayıp cezayı bu kıstasa göre belirleyenler, kendini namus bekçisi sananlar...

Bütün bunlara rağmen;

Duysan da ne dediğine kulak verebilir misin içindeki kadının?

Yoksa izin mi verirsin, hiç gün yüzü göremeden kaybolmasına? Yoksa korkup da kendi mi çıkmaz? Belki de dayanamaz yok olur.

Hangisine dayanmak daha çok yıpratır bizi ve acıtır canımızı?

Selenay ENGÜREL
Hazırlık /B

müzik NE İŞE YARAR?

Müzik, en basit tanımıyla, doğadaki titreşim sonucu oluşan seslerin belirli bir düzende bir araya gelerek dinleyicide çeşitli duyguların oluşması sanatıdır. Müzik, insanda duygu oluşturduğu gibi müziği oluşturanın istediği duyguları da karşı tarafa aktarmasını sağlar. Yani aynı zamanda bir duygu aktarma aracıdır müzik.

Yüzyıllar boyunca dünyanın her yerinde farklı müzik türleri ortaya çıkmış ve bu türler gelenek, kültür ve insanların yaşayış biçimlerine göre şekillenmiştir. Hatta müziği oluşturan aletler bile içinden çıktığı topluma göre şekillenmiş, onların hislerine kendilerine özgü tınılarıyla tercüman olmuştur.

Müzik, yıllar ilerledikçe gelişen bir sanat olmakla birlikte, dünyada farklı bölgelerde farklı melodiler kullanılmıştır. Örneğin Türk müziğinde yüzlerce makam kullanılmıştır. (Makamlar aynı zamanda "gam" anlamında kullanılmıştır.) Bu makamların her biri insanda farklı bir etki yarattığı için, kimisi bir insanı terapi etmek kimisi insana haz vermek kimisi de insanda coşku ve heyecan uyandırmak amacı ile kullanılmıştır. Örneğin Mehter Marşı, Osmanlı askerlerini harekete geçirmek için kullanılırdı.

Müzik, evrensel olarak duyguyu ifade etme biçimidir. Müzik sayesinde insanlar yüzyıllar boyunca içindekileri karşı tarafa aktarmış, acılarını dindirmiş ya da mutluluklarını ifade etmiştir. Bu yüzden müzik, insanlar için çok önemlidir.

Atamer ŞAHİN
10/A

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Çevre kirliliği; insanların yaşadıkları ortamı kirleterek, ağaçları keserek etrafına zarar vermesidir. Çevre kirliliği; hayatımızda, soluduğumuz hava kirliliği, içtiğimiz su kirliliği, görüntü kirliliği, deniz kirliliği gibi nice şekilde karşımıza çıkabilir. Bunlar çoğunlukla düzensiz kentleşme ve sanayileşme ile ortaya çıkmaktadır. Çevre kirlenince bitki örtüsü ve ormanlar yok olur. İnsan ve hayvanlar nefes alacak hava ve içecek su bulamazlar. Unutmayalım ki ormanlar bir ülkenin akciğerleridir! Boş araziler, yeşil alan şeklinde korunarak değil de plansız bir şekilde konut yapılarak yaşanacak alanlarımız kısıtlanmaktadır. Fabrika atıkları ile göllerimiz, yeraltı su kaynaklarımız kirlenmekte bizi susuz; topraklarımızı kurak bırakmakta. Denizlerimizde balıklar ölmektedir. Yaşadığımız doğal ekosistem bizzat insan eliyle bozulmaktadır. Bu nedenle biz insanlara çok büyük sorumluluk düşmektedir. Bizler çöplerimizi geri dönüşüm kutularına atmalı, etrafımızdaki insanları bu konuda bilinçlendirmeliyiz. Ayrıca çevreyi korumalı, kıymetini bilmeli ve ona sahip çıkmalıyız. Ne demişler: 'Çevreyi Hor Gören Geleceği Zor Görür'.

Zeynep Gülin AKKAŞ
5/C

YEŞİLLE DOSTLUK

Çevre kirliliği hem insanları hem de diğer canlıları olumsuz etkileyen ve giderek artan bir felakettir.Şehir merkezlerindeki yeşil alanlar yerine kurulan fabrikalar diğer canlıların yaşama haklarını ellerinden alıyor. Biz insanlar bilinçsizce çevreyi tahrip etmeye yeşili yok etmeye devam edersek gelecek nesillere yaşanamayacak bir dünya bırakacağız. Doğayı nasıl yok ediyoruz? Giderek artan nüfus, şehir merkezlerindeki insan yoğunluğu ve endüstrinin kontrolsüzce yaşam alanlarımıza kadar girmesi... Her gün tükettiğimiz su ve havanın dahi sağlımızı tehdit edecek kadar bozulması insanların ve diğer canlıların yediği yiyeceklerin besin değerini olumsuz etkiliyor. Eğer böyle giderse; insanlar yarattıkları bu olay karşısında hem çevreye hem de diğer canlılara borçlu olacak, ayrıca sadece bir yeşil alana da muhtaç kalacaktır.

Yarattığımız bu kirliliği düzeltmek de bizim görevimiz, bu yüzden çevremizi yeşillendirmeli, doğal kaynaklarımızı doğru kullanmalı, geri dönüşüm ve enerji tasarrufunu konusunda herkesi bilinçlendirmeliyiz.

Beliz UZUN
5/A

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Çevre kirliliği, insanların doğaya atık maddeler atarak veya yeşillik alanları yok ederek zarar vermesi ayrıca çevreye yararı değil zararı olan binaların kurulması sonucu oluşur. Çevre kirliliğinin canlıların üzerinde de birçok olumsuz etkisi vardır. Oysaki tüm canlılar temiz bir çevrede yaşamayı hak eder. İnsanların yaşamak için nasıl ki beslenmeye, barınmaya ihtiyacı varsa doğadaki tüm canlıların da temiz bir çevrede yaşamaya ihtiyacı vardır.

İnsanlar, doğayı kirleterek yok ederken tıpkı bu karikatürdeki çiçek gibi, doğaya muhtaç canlılar doğadaki en son çiçek, en son ağaç yok edilene kadar doğayı korur. Doğanın her bir parçasının peşinde olur. Bizim bilinçsizce davranışlarımızdan dolayı doğa yok olmaya mahkum bırakılıyor. Ben kendimi şanslı hissediyorum çünkü yazlarımı Büyükada'da geçiriyorum. Böylece bol bol doğayla iç içe vakit geçirmeye vaktim oluyor. Oradaki piknik alanlarında ağaçların yanlarına çöp kutusu konulduğu halde nedense o kutular hep boş oluyor. İnsanlar nedense bütün çöplerini etrafa ve kutuların diplerine atıyorlar. Çevreye atılan bu çöpler hem kokusu hem görüntüsü ile çevreye çok büyük bir zarar veriyor. Düşünüyorum da orada etrafa saçılmış o çöpler olmasa, ağaçlar ve canlılar duygularını rahatça ifade edebilseler ne kadar mutlu olurlardı. Onların mutluluğu da bize yansır ve herkes huzur içinde olurdu. Ama maalesef ki biz insanların yaptığı düşüncesizce davranışlar doğanın hak etmediği şeyleri yaşamasına neden oluyor.

Bizler yani doğanın tahrip olmasını istemeyen bilinçli insanlar çöpleri, atıkları doğaya atmayalım ve tüm canlıların hak ettiği bir çevrede yaşamasına katkı sağlayalım. Herkesi doğanın korunması için bilinçlendirip çevreyi korumak için elimizden geleni yapalım. Her birimiz doğanın koruyucusu ve bekçisi olalım.

Vanessa AKGÜN
5/C

SINIRLARIN ÖTESİ

Sınırlar, bizim zihnimizde oluşturduğumuz yanılsamalardır. Kimi zaman kendi güdülerimizle oluşturduğumuz kimi zaman da toplumsal öğretilerle şekillenmiş, bizi her konuda kısıtlayan, kontrol ederek benliğimizi baskılayan engellerdir. Sınırlar, bizim "en"e ulaşmamızı engeller. İnsan yaşamını anlamlı kılan, onu herhangi bir canlıdan ayırarak yaşama sarılmasını sağlayan, hayattan keyif almasını, var olmanın ve yaratmanın mutluluğunu ona tattıran, sınırların ötesinde kalan "en"lerdir.

Sınırların ötesine geçmek hayalle başlar. Hayalle insan imkansızı imkanlı kılar. Aslında "imkansız" demek imkansızdır. İnsan önce düşünce gücüyle kendi dünyasını değiştirir sonra bu değişim tüm dünyaya yansır. Arşimet'in deli olduğuna şimdi kim inanır? Einstein'ın zeki olmadığını ya da tembel bir öğrenci olduğunu düşünebilir miyiz? Picasso'nun resimlerine bakıp ötesindeki anlamı düşünmeden "Bunlar basittir." diyebilir miyiz? Sanat ya da bilimde sınırların ötesine geçmiş insanlar, zamanı düşünceyle ve hayal gücüyle aşmayı başarmıştır. Hayallerinin peşinden koşan bu insanlar, küreksiz bir kayık gibi dolaştıkları bu dünyaya, hayatlarına anlam kazandırır.

Sınırlara giden yolculuk, hayal etmekle başlar. Bu, o kadar da kolay değildir ama. 1000'li yıllarda kim hayal edebilirdi şimdiki teknolojiyi? Tıpkı bizim 3000'li yılları o kadar kolay hayal edemeyeceğimiz gibi. Size "Işık hızını aşabilir miyiz?" diye bir soru sorsam büyük ihtimalle şu anın teknolojisini de düşünerek "Hayır." derdiniz. Gerçekten şu anın teknolojisiyle bu, pek de mümkün değil. Eminim siz de bu fikri ilk duyduğunuzda bunu hayal etmekte zorlandınız. Peki MÖ. 800 yılı insanına "Uzaya çıkabilir miyiz ?" sorusunu biraz değiştirip sorsaydık cevabı ne olurdu? Büyük bir ihtimalle " İmkansız." cevabını verirdi. O zamanlar insanların zaten uzaydan haberleri bile yoktu. Ama şu anda biliyoruz ki uzaya çıkmak imkansız değil. O zaman "imkansız" diye bir "sınır" olmadığına göre neden hâlâ kendimizi kısıtlıyoruz? Duygu ve düşüncelerimizi özgür bırakırsak biz de bunu başarabiliriz. O zaman neden hâlâ kendimizi bu kadar kısıtlıyoruz?

İnsanlar, hayallerinin peşinden koşmaktan asla vazgeçmemelidir çünkü sınırları aşmanın başka bir yolu yok. Galileo Galilei bu büyük insanlara bir örnektir. En zor anında bile düşüncesinden, hayalinden vazgeçmez. Dünya'nın yuvarlak olduğunu ve döndüğünü iddia eder. Bundan dolayı idam edilmesine karar verilir ancak idam anında ona son bir şans verilerek dünyanın dönmediğini söylemesi durumunda canının bağışlanacağı söylenir. O ise biraz düşünür ve bilim adamı sorumluluğuyla " Ama dünya dönüyor." der, düşünceleriyle sınırları, asırları aşar.

İnsanoğlu isterse her şeyi başarabilir. İmkânsız, aslında bir bahanedir, düşünceye sınırlar getirmek, duvarlar arasına hapsetmektir. Hayaller ve istekler ise bizim sınırların ötesine ulaşmamızı sağlar. Hayal kurmazsak o "en"e, sınırların ötesine hiçbir zaman ulaşamayız. Şunu unutmayalım ki imkânsız sadece bir görüştür, gerçek değil.

Ekin KAYA
7/A

mektuplar

15.02.2016

Merhaba Sevgili Seda,

Nasılsın? Ne yapıyorsun? Çocukların var mı? Evli misin? Evliysen kiminle evlisin? Annem ve babam hâlâ yaşıyor mu? Yaşıyorlarsa onları çok sevdiğimi mutlaka söyle. Sana bu mektupta biraz bugünkü hâlimden bahsetmek istiyorum ve yaşadıklarımdan bahsetmek istiyorum. Belki de bugünleri tekrar hatırlamak hoşuna gidecektir.

Ben senin 10 yaşındaki küçük hâlinim. Bu yaşını ve yaşadıklarını hatırlıyor musun? Belki de çoktan unuttun. Ama ben öyle bir şey olduğunu pek sanmıyorum. Şu an gayet sağlıklı ve mutluyum. Arkadaşlarımla çok iyi vakit geçirip çok eğleniyorum. Durumumuz gayet iyi. Yeni bir eve taşındık. Burası eski evimize göre çok daha güzel. Kardeşim şu anda sekiz yaşında. Ben de on. Anneannem ağır bir hastalığı yeni atlattı. Bu yüzden çok mutluyum. Her şeyden önemlisinin sağlık olduğunu düşünüyorum. Gelecekte de ailemin sağlıklı olduğunu umuyorum.

Keşke geleceği görebilsem. O zaman senin yaşamını da görebilirdim. Çok da aceleci olmamak gerekiyor, öyle değil mi? 45 yaşındaki beni düşünmek çok heyecan verici ama yaşayarak görmek daha da heyecanlı olacak eminim. İleride siyasetle ilgili bir şeyler yapmak istiyorum ama bunu gerçekleştirip gerçekleştiremediğimi senin yaşına geldiğimde göreceğimi biliyorum. Bu yüzden sabırlı olmam gerekiyor. Nasıl olsa zaman hızla akacak ve çok uzak sandığım o yaşları da göreceğim.

Siyasetten hoşlandığımı söylemiştim acaba politikacı olabildim mi? İyi bir politikacı olmuşsundur umarım. Bu arada Almanya Başbakanı olmak en çok istediğim şey çünkü Almanya'yı çok seviyorum ve orayı yönetebilirsem bütün dünyada etki bırakacağıma inanıyorum. Bir ülkeyi yönetmek ve insanlarla iç içe olmak benim için çok heyecan verici. İnsanlar şimdilerde bu hayalime gülüp geçiyor ama ileride - inşallah olmuştur- herkes benim ne kadar haklı olduğumu görecek. Hayal etti ve gerçekleştirdi diyecekler. Çünkü bir şeyi yapmak için önce hayal etmek ve hedeflemek gerekir. Doğru hedeflere kararlı adımlarla ilerleyebiliriz ancak öyle değil mi?

Dur biraz da seni tahmin edeyim. Mesela evlisindir ve çocukların (çocuklarım) olmuştur. Eminim çocuklarının adı Eylül ve Ateş'tir. Bu iki ismi çok seviyorum çünkü bana çok anlamlı geliyorlar. Bu arada kocamın adı ne? Çocukluktan beri tanıdığım biri mi? Lütfen olmasın, duyduğuma göre çocukluktan beri tanışıp evlenenler hiç anlaşamıyormuş. İnşallah hayal ettiğim gibi bir evliliğim, çocuklarım ve geleceğim vardır.

Hatırlıyor musun , annem eskiden çok çalışıp çok yorulmuş, ben doğduktan sonra çalışmaya ara vermiş. Bu sene tekrar başlamayı planlıyor. Babam da hem işine, hem ailesine vakit ayırabiliyor. İkisi de bana her gün aynı şeyi söylüyor: Çalış, spor yap, sağlıklı beslen, kitap oku... Ben de sana bunları hatırlatıp uyarmak isterim. 45 yaşında da bunların aynısını yapıyorsundur umarım.Umarım benim istediğim gibi olmuştur, iyi bir lisede okumuşsundur ve iyi bir üniversitede. Bu benim için çok önemli, bütün hayatımı etkileyecek çünkü...Ve evcil hayvanın var mı? Yoksa hemen al! Umarın zevklerin ve beğenilerin çok değişmemiştir.Umarım bir köpek tercih etmişsindir.. Güneşe çıkınca parıl parıl parlasın, yumuşak ve ipeksi tüyleri olsun. Bakımlı ve sevimli olsun. Bir de kesinlikle tembel olmasın. Biliyorum çok şey istiyorum ama bunlar boşuna değil.

Çevre, yaşadığım bu dönemde büyük bir tehdit altında. Çünkü biz insanlar onu korumak yerine her gün daha da fazla kirletiyoruz. Küresel ısınma denen bir baş belamız var. Mevsimler özelliklerini kaybetmeye başladı, o zamanda nasıl mevsimler yaşayacağız bilmem. Ben bulunduğum çevreyi mutlaka temiz tutmaya çalışıyorum, umarım senin zamanında bunun etkisi görülür. Peki sen çevreye duyarlı mısın? Eşim, çocuklarım duyarlı mı? Tanıdıkların ve arkadaşların, onlar duyarlı mı? Peki orada çevre nasıl? Ümit ettiğim gibi temiz mi? Yoksa gaz maskesi mi taşımak zorundasınız? Ne yani, olamaz mı? Tahmin ediyorum sadece.

Yaşadığım bu dönemde savaşlar da var maalesef. Burada, yani Türkiye'de savaş yok, en azından şu anlık. Ama komşumuz Suriye'de büyük bir savaş var. Çoğu göçmen Türkiye'ye gelip yaşamını sürdürmeye çalışıyor. İnşallah o savaşlar da artık sona erer. Hatta hiç savaş olmaz ve kimse üzülmez. Zaten neyi paylaşamıyorlar anlamıyorum. Dünya çok güzel ve hepimize yetebilir aslında. Hep birlikte özgürce yaşayabiliriz. Bence tabi...

Benim Almanya'da yaşamak gibi bir düşüncem var muhtemelen sen şu anda Almanya'da yaşıyorsun. Tabi aslında nerede yaşadığın değil nasıl yaşadığın önemli. Nerede yaşarsan yaşa, her zaman kendine mutlu olacağın bir ortam yarat. Çünkü en önemlisi insanın kendini mutlu edebilmesi. Kendin mutluysan herkesi de mutlu edebilirsin bunu da unutma sakın. Mutluluk demişken ben ilerde eşim ve çocuklarımla bir dünya turu yapmak ve değişik ülkeleri tanımak istiyorum. Çünkü gezmek ve değişik yerler görmek beni gerçekten çok mutlu ediyor. Tahmin edeyim, yaptın bile değil mi? Kendini tutamayacağını biliyordum. Ya kardeşim?

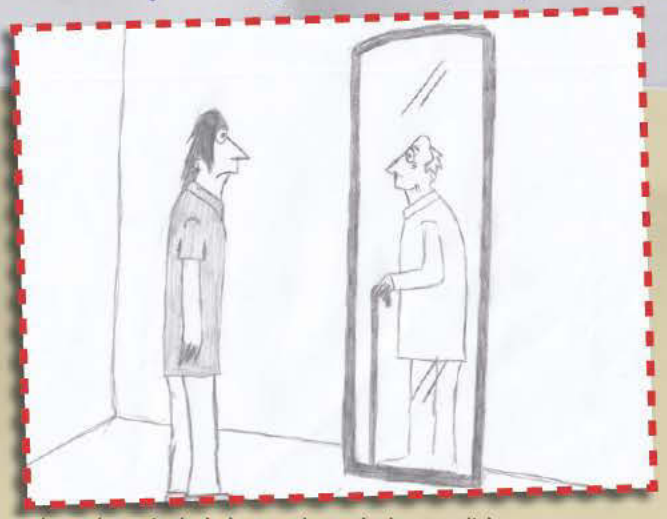
O ne yapıyor? Evlendi mi? Şu an mühendis olmak istiyor, umarım istediği mesleği yapıyordur. Eşim nerede çalışıyor? Ha, bak evde oturuyorsa çabuk söyle ona çalışmaya başlasın. Öyle ben çalışırken o evde ooh, olmaz. O da benim gibi çalışmalı.

Gelecekle ilgili fazlaca merak ettiğim bir çok şey var aslında. En merak ettiğim sorulardan bir tanesi de Coca Cola'nın gizli tarifi. Peki bu gizli tarif ortaya çıktı mı? Bilen var mı? Evet, şaşırma ben böyle şeyleri çok merak ederim, bulmaya çalışırım. Bizim dönemimizde robotlarla ilgili çalışmalar yapılıyor. Peki gelecekte robotlar ne durumda? Şu an sadece Asimo diye bir robot var ama çocukları eğlendirmek dışında bir işe yaramıyor. Umuyorum ki ileri zamanlarda daha çok işe yararlar ama asla insanları yönetmezler. Okuduğumuz o kitaplardaki gibi bizi yöneten robotların olması hiç de güzel olmaz çünkü. Hâlâ cep telefonu kullanıyor musunuz? Hologram yapıldı mı? Gelişen teknolojiye rağmen insanlığımızı koruyabildik mi? Hayvanlar ne durumda peki? Şu an nesli tükenmek üzere olan hayvanlar kurtarıldı mı? İnsanlar nihayet hayvanlara saygı duymaya başladı mı? İnşallah teknolojinin gelişmesi şu andaki gibi büyük sıkıntılar yaratmamıştır. Teknoloji gelişince ona uygun çözüm yolları da üretilmiştir. Ve hayvanlar gibi savunmasız varlıklar yok olmuyordur. İnsanlar hâlâ sevecen ve yardımseverdir...

Artık mektubuma son verme vakti geldi. Mektubuma son verirken çok yazarken çok keyif aldığımı da özellikle söylemek istiyorum. Umarım sen de okuyunca çok keyif alırsın. Yanındaki tüm sevdiğim insanlara 11 yaşındaki Seda'dan kucak dolusu sevgiler. Hepsine çok selam söyle tabi onları çok sevdiğimi de. Sana mektup yazmak benim için ilginç bir deneyim oldu. Eminim sen de bu mektubu okuyunca aynı duyguları yaşayacaksın. Ben çok mutlu bir çocuğum ve güzel bir yaşam sürüyorum. 45 yaşında da çok mutlu olmayı ve yine şimdiki gibi sağlıklı, huzurlu ve güzel bir yaşam sürmeyi umuyorum. Her şey gönlünce olsun...

Sevgilerimle, kendine çok iyi bak.

Seda NEPTÜN
5/B

Cavit Matteo DRATHEN
9/B

05.02.2016

Gördün mü ne çabuk geçti yıllar? Çocukluğundan beri doktor olmak hayali kuran sen, nasıl da profesörlüğe ulaştın. Profesörlüğe ulaşmayı bir kenara bırak, çoluk çocuğa karıştın. Saçına ve sakalına ak düştü. İki tane aslan gibi oğlun var.

Aslında hayat dediğin bir koşu bandı misali. Dünyaya geldiğin ilk andan itibaren çıkarsın üzerine. Önce yürümeyi, sonra koşmayı öğrenirsin. İşte asıl mesele bundan sonra başlar. O bandın üzerinde koşmak bir sanattır. Emek ister, çaba ister, fedakârlık ister. Sen icra ederken sanatını üstünde, o seni sürekli sınar. Seninle oynar, önüne engeller koyar bazen. İşte önemli olan onları aşmak değil, onlara rağmen mutlu olmayı başarabilmektir. İlk günkü gibi yere sağlam basmak, ne olursa olsun pes etmemektir önemli olan. Unutma ki, hayat bomboş bir kâğıt parçasına benzer. Senin yazdıklarınla, çizdiklerinle anlam kazanır ve şekillenir. İşte asıl önemli olan vakti gelip banttan indiğinde kâğıdın üstüne yazıp çizdiklerindir. İşte gerçek sanat; bomboş bir kâğıttan kocaman bir resim yaratabilmektir. Gerçek sanatçı ise sadece kocaman bir resim yaratabilen ve bununla övünebilen kişidir.

Ulaş Göker BEKTAŞ
Hazırlık / A

Gezi Yazıları

Gayrettepe Metro İstasyonu'nda yer alan "Karanlıkta Diyalog" etkinlik alanına yaptığımız gezi, benim için bir gezi olmanın çok ötesine geçti, yaşamıma büyük bir katkısı oldu ve bana farklı bakış açıları kazandırdı. Bu bakış açısı sayesinde ben ve birçok arkadaşım empati kurmayı öğrendik. Günlük hayatta görme engellilere fazla dikkat etmeyen, onların nasıl yaşadığının farkında olmayan insanların bile böyle bir deneyimden sonra bu duruma çok farklı bakacağına eminim.

Bu gezide bizler, görme engelli olmanın ne ifade ettiğini öğrendik. Karanlıkta elimizde görme engelli bastonlarıyla İstanbul'un farklı yerlerinde gezdik. Metroya bindik, parkta oturup bir süre çevreye kulak verdik. Kaldırımda park halinde duran bir araç, görme engellilerin ve diğer insanların yolunu tıkamıştı. İnsanların nasıl bu kadar vurdumduymaz olabileceğine şaşırdık. Şehir turumuza devam edip gözlerimizle değil diğer duyularımızla yaşadık o anları.

Orada sadece görme engellileri değil, farklı engellere sahip insanları da düşündük. Bu insanların hayatlarını el birliğiyle nasıl daha zor hâle getirdiğimize baktık.

Hayatta herkes şanslı doğmuyor ve eşit şartlara sahip olamıyor. Biz sahip olduklarımızın değerini bilmeliyiz. Engelliler için hayatı daha kolay ve yaşanır hâle getirmekle yükümlüyüz. Aksi durumda engellilere haksızlık etmiş olacağız.

Sena Azade ESER
7/B

Roma Tatilim

23 Nisan 2014 sabahının çok erken bir saatinde, 5'te, Roma'ya doğru uçakla yolculuğumuz başlamıştı. Uçağımız Sabiha Gökçen Havaalanı'ndan kalktıktan iki saat sonra Roma Leonardo da Vinci Havaalanı'na varmıştı ve indiğimiz anda içimi heyecan dolu bir mutluluk kaplamıştı. Otelimize yerleştikten sonra da başlamıştık turla birlikte otobüsle Roma'yı gezmeye.

Her tarafı tarih dolu olan bu antik şehir beni içine çekiyordu. Belki beni büyüleyip içine çekmesinin sebeplerinden biri de tarihini asırlar önceki gibi yaşatan sanki her tarafı açık hava müzesini andıran büyülü bir şehir gibi olmasıydı. Herhangi bir sokak başında asırlar öncesinden bir kişi ile karşılaşacakmışım gibi bir hisle gezintiyi sürdürüyordum.

Bir sonraki durağımız Vatikan'dı. Burası aslında dünyanın en küçük ülkesi olarak geçer. Çünkü burası İtalya'nın Roma şehrinde bulunan, Hıristiyanlık dininin Katolik mezhebinin yönetim merkezi olan bir devlettir. Avlusuna girdiğinizde dairesel bir alana girmiş olursunuz ve kenarlarında yaklaşık iki metrelik sütunlar ve sütunların üzerinde heykellerle sizi kuşatır Vatikan. Hemen avlunun arkasında kocaman bir bina bulunur. İşte o bina da Papa'nın evi olarak geçmektedir. Vatikan'a girmek için uzun bir kuyrukta bekledik ve sonunda içeriye girmeyi başardık. İçeride Hristiyanlara ait çok özel ve kutsal eserler bulunuyordu. İçerisi çok büyüleyiciydi. Sizi çevreleyen her yer resim ve heykellerle göz kamaştırıyordu. Hemen başınızı tavana kaldırdığınızda asırlar önce çizilmiş mükemmel ve büyüleyici resimler ve yerleri büyük bir özenle belirlenmiş heykeller sizi kucaklıyor, farklı bir dünyanın içine çağırıyordu. Sanatın insan üzerindeki etkisi...

Daha sonraki adresimiz için yine otobüsümüzle yola koyulmuştuk. Bu seferki durağımız Aşk Çeşme'siydi. Otobüsten inip de o Roma'nın tarihi ünlü caddelerinden geçtikçe içim daha da kıpır kıpır, heyecanla doluyordu. O çok ünlü Aşk Çeşme'sini, çevresindeki dondurmacıları ve pizzacıları merak ediyordum ve artık o huzur verici ve ferahlatıcı ünlü Aşk Çeşmesi' ne gelmiştik. Beklediğimden daha küçük ve çok daha kalabalık bir manzarayla karşılaşmıştım. Kalabalığın arasından, heykellerle tasvir edilen o sahneyi anlamlandırmaya çalıştım rehber bilgi verirken. Bol bol fotoğraf çektirdikten sonra doğru dondurmacıya... Dondurmacıda hem dondurma hem de arka bölümde pizza satılıyordu. Önce pizzalarımızı yedik sonra o meşhur onlarca çeşit dondurmanın bulunduğu bölümden dondurma seçtik. Ben tiramisulu, krokanlı ve oreolu dondurma yemiştim, çok lezzetliydi. Bir de o İtalya'nın meşhur tiramisusunun dondurma hali müthiş bir şeydi. Hâlâ tadı damağımda... İlk gün için gezi programı sona erdiğinden ve yolculuğun yarattığı heyecan ve gezi biraz bizleri yorgun düşürdüğünden otelimize doğru otobüsümüzle dönüşe geçtik. Gece de uyurken rüyamda ertesi gün gideceğimiz olağanüstü, görkemini ve tarihini bu zamana kadar koruyan Kolezyum'u gördüm.

Sabah olunca otobüsümüzle rüyasını gördüğüm Kolezyum'a gittik. Gerçekten beklediğim gibi çok görkemli bir yapıttı. Usta bir komutan olan Vespasianus tarafından MS. 72 yılında yapımına başlanmış ve MS. 80 yılında Titus döneminde tamamlanmıştı. Daha sonraki değişiklikler Domitian hükümdarlığı zamanında yapılmıştı. Ve burada imparatorlar Roma halkını eğlendirmek için ve biraz da kendi eğlenceleri için gladyatör dövüşleri düzenlemişlerdi. Tüm bu bilgiler ve daha fazlası orada bulunan bilgilendirme panolarında açıklanıyordu. Neredeyse yüz elli metreyi aşan kuyruğu bekledikten sonra heyecanlı ve meraklı bakışlar altında ailemle içeri girdiğimde içinde bulunduğumuz hava ve mimari bizleri çok etkilemişti, "Tarih kokuyordu" sözü işte burada söylenebilirdi. Bazı yerleri asırlar geçtiği için belirli yıkımlar yaşasa da bende büyük bir hayranlık uyandırmıştı. Antik Roma'nın sokaklarında devam eden gezimizin sonu Roma tatilimizin de sonuydu.

Ertesi sabah mutsuz ve üzgün uyandım çünkü bu tarih kokan, efsanevi, büyüleyici, görkemli ve insanı bir rüyadaymış gibi hissettiren şehirden ayrılık vakti gelmişti. Ama yine de ben buraya tekrar gelmek istiyordum. Zamanı gelince yine gideceğim. Bunları otobüste havaalanına giderken düşündükten sonra da uçağımıza binmek için Uluslararası Leonardo da Vinci Havaalanı'na vardık. Uçağımıza binip Roma'yı terk ederken içimde bir burukluk vardı. Uçak İstanbul'a doğru yönelince de ülkeme döneceğim için yüzüme tatlı bir gülümseme yayıldı. Ayrılıklar ve kavuşmalar...

Size tavsiyem siz de benim yaşadığım tarif edilemez duyguları anlamak için ve hayatınızda yeni kültürler ve yaşamlar görmek, yeni lezzetler tatmak için birkaç gün olsa da bence İtalya'nın başkenti Roma'yı ömrünüzde en az bir kez gezip görmelisiniz.

Mehmet Emir ZEYREK
8/B

OHRİD

Sizlere geçen yıl gittiğim ve çok beğendiğim Makedonya'da bulunan Ohrid şehrinden bahsetmek istiyorum. Ohrid, mimarisi ve coğrafi güzellikleriyle hemen kendini belli eden ve görenleri kendine hayran bırakan bir şehir. Genel olarak sakin ve huzurlu bir doğaya sahip. Şehir mimari olarak çok gelişmiş değil, daha çok eski dönemlere ait evler bulunuyor. Taştan yollar, beyaz taştan duvarlara sahip evler, ahşap çatılar... Şehirdeki bazı sokakların tarihi Osmanlı dönemine kadar gidiyor. Ayrıca bu gibi tarihi değerleri korumayı da çok güzel başarabilmişler.

Şehrin tam ortasında ise oldukça yaşlı ve heybetli bir çınar ağacı bulunuyor. İnsanlar çınarın geniş ve serin gölgesinde oturup dinleniyor. Meydanın çevresinde ise pek çok kıyafet, takı ve hediyelik eşya dükkânı bulunuyor. Ayrıca Ohrid, incisiyle de ünlü olduğu için turistlerin takılara olan ilgisi daha da artıyor.

Ohrid, coğrafi ve doğal güzellikleriyle de muhteşem bir şehir. Şehir oldukça temiz ve masmavi bir göle sahip. Ohrid Gölü'nün muhteşem manzarası ve büyüleyici mavisi ile şehrin etrafında bulunan ağaçların yeşili buluşunca ortaya göz kamaştırıcı bir görüntü çıkıyor. Biz de bu manzarayı içinden seyretmek için gölde düzenlenen tekne turlarına katıldık. Böylece tüm gölün çevresini görme fırsatı bulduk. Gezinti sırasında ağaçların arasında yer alan tarihi kaleleri gördüm.

Bu şehrin insanları da oldukça güler yüzlü, cana yakın ve misafirperverler. Türkleri de çok seviyorlar. Zaten burada yaşayan birçok Türk ile de tanışma fırsatım oldu.

Bu güzel şehirdeki son durağım ise St. Naum Kilisesi ve Gölü idi. Şehirden biraz uzakta yer alan bu kilise aynı ada sahip gölün hemen kenarında yer alıyor. Gölün en önemli özelliği temizliği ve eşsiz turkuaz rengi. Bu gölün diğer bir özelliği ise kaynağını gölün tabanından çıkan suyun oluşturuyor olması. Gezintimiz boyunca bu suların gölün yüzeyinde oluşturduğu kabarcıkları da çok rahat biçimde görme fırsatımız oldu.

Ohrid, benim gezerken çok keyif aldığım ve hayran olduğum özelliklere sahip bir şehir. Herkesin burayı ziyaret etmesini öneririm.

Yaren BARUT
Hazırlık /A

Eleștiri

BİR ŞAİRLE TANIŞTIM: ZİYA OSMAN SABA

Ziya Osman Saba, Türk şiirinde en sevdiğim isimlerden. 1910 yılında İstanbul'da doğdu Saba. 1931 yılında Galatasaray Lisesinden mezun oldu. Saba'nın, okuluna ve Galatasaray'a çok düşkün olduğunu söylüyor Yaşar Nabi. Onu en sevdiğim şair yapan nedenlerden biri de bu: Koyu bir Galatasaraylı olması.

Abimin bir gün evdeki kitaplıktan Saba'nın şiir kitabını çıkarıp bana vermesi sonucu tanıştım Ziya Osman Saba'yla. Okudum ve okudukça şiirinden zevk aldım. Hem yaşama sevincine hem de ölüme yer vermesi, tezatları bir biçimde şiirlerinde barındırması ilgimi çekti. Bir şiirinde "Durup durup baktıkça denizde balık, kuş olmak istiyorum mavi göğünde" derkenki gibi sevinçli; bir diğer şiirinde ise "Ha üç gün önce, ha beş gün sonra/Geldiğin gibi gidişin." derkenki gibi umutsuz olması sizce de ilgi çekici değil mi?

Saba, her duygusunu en güzel şekilde yansıtıyor şiirlerine. Fakirliğini "Şu fakir mahallede bir göz evim olsaydı, nasıl sevinçle çıkardım şu yokuşu" diyerek anlatıyor. Alçakgönüllülüğünü de şu dizelerde gösteriyor:

"Ben kazanmasını bilmem,
Yalnız parmaklarımda bir kalem,
Gücümün yettiği,dilimin döndüğü kadar,
Sizler için, ettiğim bütün laflar."

Ziya Osman Saba, aynı zamanda çok iyi bir dosttur çevresindekiler için. Özellikle Cahit Sıtkı ile olan dostluğunu birçok şiirinde görebiliyoruz. Cahit Sıtkı'yı kaybettikten sonraki acısını, onunla geçirdiği günleri şiirlerinde anlatmış Saba. Cahit Sıtkı'ya yazdığı İmkânsız Tesadüfler şiirinden iki mısra aracılığıyla açıklıyor bu durumu:

"Şimdi çıkıverecek karşıma arkadaşım,
Mektebe gitmek için geçtiğimiz şu yoldan."

Hep mutlu olmak istemiş Saba ve bunu küçük şeyler aracılığıyla aramış. Hayattan hep güzel şeyler istemiş ve bu konuda umudunu hiç kaybetmemiş:

"Tekrar yaşayacağız ümitli sabahları,
Bulacağız dünyanın o en güzel yerini.
Ebedi bir sahilde yeniden tadacağız
Kol kola sükûn dolu akşam gezmelerini.."

Yedi Meşaleciler akımının alçakgönüllülüğü ve duyarlılığı ile tanınmış büyük şairi Ziya Osman Saba'nın her şiirinde içtenliği göreceksiniz. Cemal Süreya, Saba'dan şöyle bahseder:

"Hep beyazı söyledi Ziya Osman Saba.
Hiç terlemedi şiirinde.
Daha doğrusu yalnız alnı terledi.
O da utangaçlığından belki.
Alnını silmek için beyaz bir mendil taşıdı elinde.
Şiiri küçük dayının şiiridir.
Günün birinde trafik kazasına
Kurban gidecek bir dayının.
Vazgeçişten serinlikler çıkardı.
Yetinmeyi bir mutluluğa dönüştürmek istedi.
Sofanın şairidir.
Şimdi cesedi bozulmamış duruyor.
Alnında o mendil." Cemal Süreya (1970)

Ziya Osman Saba sayesinde şiire bakış açım değişti. Şimdi diyorum ki, iyi ki abim bana o kitabı vermiş ve Saba'yla tanışmama vesile olmuş.

Ceren KARA
8/A

Dün, Bugün ve Yarının Romanı

Suç ve Ceza, 1800'lü yılların Rusya'sında St. Petersburg şehrinde yer alır. Biraz polisiye olmak ile birlikte aslında Dostoyevski'nin betimlemeleri ile o dönemin gençliğinde maddi değerlerin çöküşünü anlatır. Ana karakter, Raskolnikov adlı fakir bir üniversite öğrencisidir. Ders vererek cüzi bir miktarda para alır fakat para, kaldığı dairenin kirasına bile yetmez. Parasızlığın çevresinde gördüğü insanlar ve kendi üzerinde yarattığı baskı ve sorunlar, onu rehineci bir kadını öldürme noktasına kadar götürür.

Romanda karakterin ruh halinden ve psikolojik durumundan ağırlıkla söz ediliyor. Biraz da olayların geçtiği yerlerden dolayı betimleme bölümleri karanlık ve dar hissettiriyor. Hikâyenin çoğu bölümü basık dairelerde, loş ve kalabalık meyhanelerde geçiyor. Burada Dostoyevski'nin realizm akımından etkilendiğini ve bunu eserlerinde yoğun bir şekilde hissettirdiğini görüyoruz.

Suç ve Ceza, okuyanın beklentisine ve bakış açısına göre kendisini farklı tanıtabilmeyi başarabilen bir roman. Aynı zamanda farklı yaş aralıklarında okuduğunuzda farklı yorumlayabileceğiniz ve farklı hikâyelerle karşılaşabileceğiniz bir roman.

Nereden mi biliyorum bunu?

Kendi yorumlarımdan ve bu kitap üzerine şimdiye kadar okuduğum yazılardan. Basit bir bakış açısıyla baktığınızda gerçeklikle yoğurulmuş, anlaşılması kolay, günlük dilin kullanıldığı bir polisiye romanla karşılaşırsınız. Ancak satır aralarını da okumaya başladığınızda bir döneme objektif tutulduğunu, gerçeklerin bilinçaltıyla yoğrularak verildiğine şahit olursunuz. Yaşam deneyiminizin arttığı dönemlerde okuduğunuzda ise derin ruhsal portreler çizildiğini ve bir dönemden ziyade şartların ve süreçlerin işleyişinde geleceği de kapsayan bir fotoğrafın ortaya konduğunu görürsünüz.

Yukarıda anlattığımız noktaları keşfetmek için, roman boyunca karakterlerin ruhsal ve fiziksel betimlemelerine, karakterlerin hikâyedeki rollerine ve karakterlerin diğer karakterle ilişkilerine dikkat etmeniz gerek zira bir karakterin kim olduğunu bilmiyorsanız, bazı parçaları yerlerine oturtmak zor gelebilir ve kitabı baştan okumanız gerekebilir.

Suç ve Ceza, okuduğunuzda keyif alacağınız fakat olayların sonunu çok da kolay tahmin edemeyeceğiniz bir kitap. Bir insanın, toplumsal bir değerin çökme durumunda neler yapabileceğini gösteriyor size. Kitap; suç, ceza ve vicdan kavramlarını sorgulatırken sizin bakış açınızı ortaya koymanızı ve yoğunlaşırsanız olaylara farklı açılardan bakıp farklı değerlendirmelere ulaşmanızı sağlar. Bu nedenle bu kitabı okumak, size bazı önemli vasıflar kazandırırken, suç ve cezaya bakışınızı da sorgulama olanağı sağlayacak. Olaylar karşısında kendinizi de sorgulayacak, duygu ve düşüncelerinizi değerlendireceksiniz. İç dünyanızın derinliklerine inip farklı özelliklerinizi keşfetmeye hazır mısınız?

Murat Efe TÜMER
Hazırlık/B

İnsan yaşamını belli aşamalarda zorlaştıran pek çok şey, daha ileri bir aşamada onu kolaylaştırmaya hizmet eder.

NIETZSCHE

Her şey üstüne gelip
Seni dayanamayacağın bir noktaya geldiğinde
Sakın vazgeçme.
İşte orası gidişatın değişeceği yerdir.

MEVLANA

Herkesin yolu ayrı.
DOSTOYEVSKI

TEOG SINAVI AFORİZMALARI

TEOG stresimizle beslenen, korkumuzla büyüyen bir yangındır.
Emre ERYAR

TEOG çalışmanın karşılığı mıdır? Nacican BALTA
TEOG'un sırrı çok çalışmakta değil, o zamana kadar getirdiğimiz birikimde gizlidir.

TEOG damarımızdan akan kandır, gerisi yalandır.
Ahmet Efe UYSAL

Dilara KAPTANA

TEOG'da Ömer Dayı'nın kötü keçileri milleti yaktı.
Emre MESUTOĞLU

TEOG hafife alınmayacak şekilde hafiftir.
Bartuğ Eren UCAL

TEOG çok çalışanın mutluluğu çalışmayanın mutsuzluğudur.
İlayda TETİK

Güller, çiçekler derken TEOG dikenlerini batırdı. Eren İLTER ÇAK

Öğrencinin bahtı kara
Annelerin gönlü yara
MEB kalbimde batan bir güneş
Ben TEOG 'da çilekeş
Ali ŞİVİLOĞLU

TEOG, herkesin çalışmasının açığa çıktığı bir sınav sanılır. Mehmet Emir ZEYREK

TEOG'a kadar kader, TEOG kazadır. Atahan AYTEN

Okulun yaptığı zor bir sınav gibiydi, önemli olan sahip olduğun bilgi değil kontrol ettiğin stresti.
Bilge KOÇOĞLU

TEOG lisemizi belirler ama bunun için hayatımızdan taviz bekler. Gerçek ise bambaşkadır çünkü hayatın kendisi sınavdır.
Sanem KÜÇÜKKILIÇ

"TEOG'dur hayatımıza yön veren saçmadır buna rağmen. Eda KAVRUK "

TEOG'dur hayatımıza yön veren, saçmadır buna rağmen.
Kuzey DOKGÖZOĞLU

TEOG, varlığıyla değil yokluğuyla değer katar.
Ali Efe ULUCAN

TEOG'dan sonrasını merak ediyorum. Berke BAKKAL

TEOG diye sınav yapmışlar. 120 soru yazmaya çalışmışlar! Bu konuda her zaman haklı çıkmak istemiyorum. Şaşırt beni TEOG!
Can ARSLANER

TEOG, yanılıyorsun; hayat seçeneklere indirgenecek kadar yüzeysel değildir.
Çisenur KASAPOĞLU

TEOG'daki sorular kafamı kurcalar
Geleceğe beni bu anlamsızlıklar hazırlar.
Bengü Naz FIÇI

TEOG çalıştım senin için,
ayrıdır bendeki yerin, bu sene zor
mu oldun, kalbini kırdın herkesin.
Doruk SUNAR

TEOG, rüzgârını size göre ayarlamaz ama siz yelkenlerinizi ona göre açabilirsiniz. Deniz AKŞAK

TEOG, hiçbir şeydir! Berk VATAN

TEOG, masamdaki test gibisin sorulu cevaplı.
İnsan sanır hayatı dört şıklı.
Han ÖZERDEM

TEOG, benim geleceğimi belirleyemezsin sana kafa tutuyorum. Asmin Minel ZIYANAK

TEOG'un bana kattıkları: iki kurşun kalem, iki tükenmez kalem. Ceren KARA

TEOG, hatalı soru kaynayan, bir kazan gibidir. Doğukan SORAN

Kulaklığımdaki düğüm gibisin TEOG, çözmek istiyorum ama çözemiyorum.
Celine EİSELMEİER

Vurur yüze ifadesi, TEOG bakışı
farklı bitanesi Lidya UĞRAŞ

TEOG bir şarkı ise söyleyeni de biziz.
Alp OSKAY

TEOG diye sınav yapmışsınız
Çocukları çalıştırmışsınız
120 soru hazırlayamamışsınız
Hayatları karartmışsınız.
Aral ERGENE

TEOG bir ürün, biz de kullanıcı. Tolga DEFNE

Çalışmazsan TEOG'a, bakarken ağlarsın cevap kağıdına.
Batu ALEV

Zor kolaydır, TEOG ise zaman alır. Kutay ÇOLAK

Keçi sorusu iptal olursa çok sevinirim vallahi! Yağmur KASAPOĞLU

TEOG için çalış çalış ama hedefin olan lisenin kapasitesinin azlığına da alış! Kutlu Ata DEMİR

Kiminin sonu sandığı, başlangıcıydı belki TEOG! Selin ESER

TEOG'a ne kadar çok çalışırsanız çalışın, hayat için anlamsız bir çalışma sizi hiçbir yere götürmez. Alara TEBER

TEOG TEOG TEOG merkez!
Patlıyor herkes!
Soruyu sallayan ağlıyor son ses
MEB diyor "Vallahi enfes!'
Çalışmadın ses kes! Emre GÜNAY

TEOG bir çaysa, çalışmak da demdir. Sarp Baran DİZ

TEOG, zeki ve çalışkan arasındaki kalın çizgidir.
Eren Deniz AKKAŞ

HAYDUTLAR OKULU

Haydutlar Okulu, içinden birden fazla ders çıkarabileceğimiz çok eğlenceli bir kitap. Bu kitabı büyük küçük, kız erkek herkes okuyabilir. Özellikle okumayı sevmeyen erkekler için ideal çünkü onların seveceği maceralarla dolu. Bu kitabı okuduğunuzda hayatın nasıl zor aynı zamanda da yeniliklere nasıl açık olduğunu öğreneceksiniz. Çünkü bu kitapta bir köyün insanlarının yeniliğe açık olmadan ve her gün aynı şeyleri yapıp hep aynı şekilde görünmeleri ile nasıl hata ettikleri anlatılıyor. Bunun yanı sıra insanlar arasında yapılan ayrımcılığın yanlış olduğunu, paylaşarak yaşayabileceğinizi ve fikirlerinizi birleştirerek yeni şeyler yaparak daha ileriye aynı zamanda iyiye gidebileceğinizi de fark edeceksiniz. Eğer hayata dar bir açıdan bakıyorsanız, yeni şeylere açık değilseniz ve önyargılıysanız bu kitabı mutlaka okumalısınız çünkü bu kitap size bir ışık yakacak.

Lara AY
5/A

Mutluluk SOKAĞI

Mutluluk Sokağı, çok güzel ve akıcı bir kitap. 'Mutluluk Sokağı' kitabını yazan Ferda İzbudak Akıncı' yı okulumuza misafir edip bizimle bir söyleyişi yapılmasını sağlayan öğretmenlerime çok teşekkür ederim. Çok güzel bir duyguydu. Kitabın yazarı, çok iyi kalpli ve çocukları anlayan biri.

Kitabında Utku'nun küçüklük ve ilk gençlik dönemine, ablası Bilgi'nin sırrına(!) ve bu sırrı çözmeye çalışan Özge' ye yer vermiş; bu da benim çok hoşuma gitti. Ama bence Utku'nun yaşadıkları biraz daha fazla ve daha derin anlatılmalıydı. Utku'nun zevklerini, kendi zevklerime çok benzettim. Ben de muz ve çikolatayı çok seviyor, annemle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Aslında Özge'nin bilgisayarı çok sevmesini ve Bilgi'nin çok fazla ders çalışmasını da kendime benzetiyorum. Kısaca bu kitabın her karakteri bana çok benziyor, bana çok yakın.

Kitabın bir bölümünde Utku'nun anne ve babası tartışıyor ve tekrar barışıyor. Bu normal bir durum, ancak yazar neden tartıştıklarını okuyucuya belirtmiyor, bence tartışma nedeninin belirtilmesi gerekirdi.

Bilgi'nin sakladığı sırrı(!) çok merak etmiştim, Bilgi'nin bu sırrı bu kadar saklaması bana garip geldi... Durun durun, tamam size de söylüyorum; bu bir tiyatro oyunu. Evet, evet doğru okudunuz. 'Mutluluk Sokağı' aslında bir tiyatro oyununun ismi. Bilgi'nin sırrının böyle bir şey olacağı aklıma bile gelmezdi doğrusu. Bu kitabı okurken çok meraklandım ve çok eğlendim, okumamış bütün çocuklara tavsiye ederim.

Poyraz KÖROĞLU
6/A

VAPURLARI SEVEN ÇOCUK

"Vapurları Seven Çocuk" adlı kitap gerçekten çok eğlenceli. Okuyuculara çok güzel şeyler öğretiyor ve bilgi veriyor. Her yaşta insanın keyifle ve sıkılmadan okuyacağı ayrıca kendinden de bir şeyler bulabileceği bir kitap. Okumayı sevmeyen çocuklar bile bu kitaptan çok zevk alacaktır ve okurken sıkılmayacaklardır. Kitabın yazarı olan Behiç Ak daha çok çocuk kitapları yazıyor ama kullandığı dil sayesinde her yaştan insana da kitaplarını zevkle okutabiliyor. Kısacası bu kitap, insanlara yaşadığımız çevreyle ilgili tüm güzellikleri korumamız gerektiğini anlatıyor. Ben bu kitabı çok beğendim. Çünkü hem öğüt verici hem de çok zevkli bir kitap.

Göksu UYAR
5/A

Şiir

ON KASIM

On Kasım
Bugün benim en büyük yasım.

Bugün on kasım,
Saat dokuz.
Gözlerimi açtım,
Garip bir kederle
Uykumdan uyandım.

5 dakika sonra,
Yani saat dokuzu beş geçerken,
Henüz vakit çok erken,
Daha insanlar gözlerini ovarken...

O da ne bir tabanca sesi,
Yürekler birden ağıza geldi.
Herkes yetişti ama
Artık artık çok geçti.

Ne mi oldu derseniz?
Onu sizler bilirsiniz.
Korkuya kapılarak hemen,
Atam elden mi gitti dersiniz?

Sirenler çalmıştı,
Her şey bitmişti.
Göz açıp kapayana dek,
Atam elden gitmişti.

Azra AR
5/A

YAŞADI YAŞAYACAK YAŞIYOR

Çağdaş bir millet için,
Umudunu yitirmedi.
Kazandığı savaşlarla,
Milletimize övünmedi.

Yere yığılan ülkeyi,
Elinden tutup kaldırdı,
Cesareti ve azmiyle,
Yedi cihana nam saldı.

Yurdumuza ışık oldu,
Gönlümüze doğdu güneş,
Yaptıkları inkılaplarla,
Yoktur ülkemde ona eş.

Cumhuriyet demokrasi çağdaşlık,
Atam ile doğdu Türkiye,
Açtığı mühim TBMM,
Örnek oldu Türkiye'ye.

O şimdi uyuyor kalplerde,
Adı yankılanır ülkemde,
Adı yaşayacak elbette,
Sarı saçları, mavi gözleri ile.

Nilsu ESEN
7/A

MAVİ GÖZLÜ KAHRAMANIM

Bize özgürlüğü armağan eden
Bu vatanı bize veren
Geleceğimiz için hizmet eden
Benim mavi gözlü kahramanım
Sensin yüce ATATÜRK.

Kaç yıl oldu aramızdan gideli,
Ama her an kalbimizdesin.
Kendimi bildim bileli,
Senin eksikliğin dolmuyor.
Hedeflediğin Türkiye olamıyor
Benim mavi gözlü kahramanım
Sensin yüce ATATÜRK.

Senin bize armağan ettiğin
Şu yüce ve kutsal topraklarda,
Biz geleceğe umutla bakıyoruz.
Senin önünde eğilerek teşekkür ediyorum
Benim mavi gözlü kahramanım
Sensin yüce ATATÜRK.

Ali Rıza YÜZER
Hazırlık /C

ATATÜRK YAŞIYOR RUHUMDA BENLİĞİMDE

Geçmişte değil yanımızda
O her an yanı başımızda
Olsa şimdi neler olurdu
Deniz mavisi gözlü Atatürk

Olsaydı belki de
Değişirdi hayat, her şey değişirdi
Olsaydı o mavi gözlü lider
Zaman bile değişirdi belki

Unutmadık ve unutturmayacağız
Benimsedik ilkelerini
Koruyoruz cumhuriyeti
Nöbetindeyiz getirdiklerinin

Gece gündüz her an
Ömür boyu bitmeyen hoş bir şarkı gibi
Mırıldandık o şarkıyı her gün
Benimsedik cumhuriyet gibi

Bir ömür boyu bu şarkı
Atatürk ışığı altında
Cumhuriyet cumhuriyet diye
Coşku ile söylenecektir

Zeynep BODUROĞLU
6/B

NEFESİMİZSİN CUMHURİYET

Ulusumuzun bahçesinden,
Bir umut dalısın sen.
Yurt sevgisi ile büyüyen,
Atamın nefesisin sen.

Karanlık günlerden çıkış,
Çağdaş uygarlığa bakış.
Can isteyen gönüllere,
Bir nefessin Cumhuriyet.

Demokrasinin temeli,
Adaletin merkezi.
Vatanımın kalbi,
Nefesimizsin Cumhuriyet.

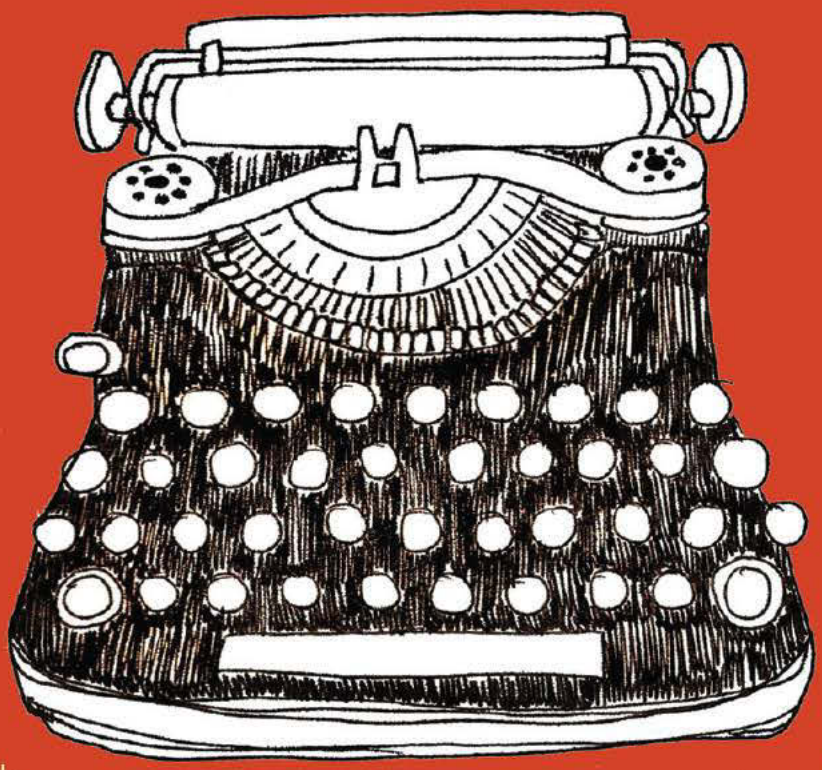
29 Ekimlerin sahibi,
Coşkunun ta kendisi!
Atamın emaneti,
Tek nefessin Cumhuriyet.

Zeytin dallarının yeşerdiği,
Barış güvercinlerinin uçtuğu,
Hepimizin gururu, gönlümüzün ruhu,
Hep nefessin Cumhuriyet.

İnsanı insan yapan,
Bir azimle kurulan.
Sonsuzluğa yol alan,
Nefesimizsin Cumhuriyet.

Cumhuriyet güneşiyle,
Işıl ışıl parlayan,
Yolun açık, günlerin aydınlık
Nefesin sonsuz olsun
Canım Türkiyem...

Yağmur Elif ERSOY
7/B

BABAM

Evin neşesi babam
Hep çalışıp çabalayan
Düşünce kaldıran
Koca yürekli adam

Beni sevginle sarsan
O güzel yüreğini paylaşsan
Keşke hep yanımda olsan
Evimize neşe katsan
Benim canım babam.

Emir YILDIZ
Hazırlık /C

SONBAHAR...

Bırak
Göçüp gitsin kuşlar,
Toprağa karışsın yaprakların
Kurusa da dalların
Aldırma...
Sen
Renginle güzelsin sonbahar

ZAMAN...

Kayıp gider elinden
Ne varsa kıymet bilmediğin
Uzandığın yıldızlar
Umut sakladığın gökyüzü,
Solgun yüzüne esen rüzgâr
Yüreğine yağan yağmur
Itır kokulu bir nefes
Ne kelime ne de bir ses...
Geriye bir sızı kalır da
Anlamazsın...

NEFES...

Hayat dediğin bir nefes
Yaşamak başka bir şey...
Dünya malı isteyene...
Sevip sevilmek
Ne güzeldir bilene...

Selin Ece TAŞKIRAN
Hazırlık / C

BİR DÜNYA İSTERİM

Bir dünya isterim
Bütün canlıların birlikte yaşadığı
Doğanın temiz kaldığı

Bir dünya isterim
İnsanların birbirini saydığı
Savaşların hiç çıkmadığı

Bir dünya isterim
Mutsuzluğun sonsuzlaşıp
Her yeri kapladığı

BAŞKA HAYATLAR

Mevsimlerden kış gelir,
Bakarsın her yer bembeyaz.
Kimi üşür soğuktan,
Kimi hiç oralı olmaz.
Bazıları tadını çıkarır zamanın,
Bazıları bir lokma ekmek bile bulamaz.

Hiç kimse başkalarını düşünmez,
Hâllerini anlamaz.
Herkes kendi hâlinde,
Benzemez hayatlar.

Ama kimse bilmez,
Değişebilir koşullar.
Boşuna dememişler,
Gün doğmadan neler doğar.

Kuzey ÖZTURAÇ
6/A

EN İYİSİ OL

Kendine güven çocuk!
Yapamam diye bir şey yok
En iyisini, en güzelini yapmak için
Her zaman çalış çocuk!
Başarmak için çalış
Başaramam diye bir şey yok
Elbet bir yol bulunur
Sen pes etme çocuk!
Her şeyi yapamasan da
Yaptığının en iyisi ol çocuk!

Göksu Ceren KAYACAN
5/B

ÇOCUKLUK

Derinden bir ses der:
"Çocuk önemli"
Kulak asmaz kimse
Kulak asmaz hayatın bu gerçeğine.
Çevremizdeki herkes der:
"Sen işe yaramazsın."
Kulak asma kimseye
Doğru bildiğinden şaşma.
İçinden gelen ses der:
"Bu işi sen yaparsın."
Kulak as bu sese
Çünkü sen değerlisin
İstersen her şeyi başarırsın.
Aslında en güzel şeydir çocukluk
Bazen gülüp eğlenirsin,
Bazen ağlayıp üzülürsün.
Ama her zaman istediğini yapmalı
Hayal gücüne inanmalısın.
Dünyayı değiştirecek güce sahip olduğunu
Asla unutmamalısın...

Azra AR
5/A

ÇOCUKLAR

Çocuklar bir şeyler yapın!
Ama korkmadan çekinmeden yapın.
Düşünerek, yaşayarak
Sizden beklenenin en iyisini yapın.
Çocuklar bir şeyler yapın!
Ama kimseden yardım almadan yapın.
Cesur bir biçimde, özgürce
Kendinize güvenli bir şekilde yapın.
Çocuklar bir şeyler yapın!
Ama siz olarak yapın.
Başkasına özenmeden, benzemeden
Yapılanın en iyisini yapın.
Hayatı güzelleştirecek
Herkese umut verecek her şeyi
Çocuklar siz yapın...

İdil AYDEMİR
5/A

ÇOCUK OLMAK

Oyunlar oynayalım neşeyle
Gülelim, eğlenelim, gönlümüzce
Düşünelim, yaşayalım özgürce
Hayaller kuralım alabildiğince
Ağaçlara tırmanalım
Yeni şeyler keşfedelim
Okuyalım, üretelim
Yapılmamışı yapalım
Dünyayı değiştirelim
Çünkü çocuk olmak
Yeniliktir, özgürlüktür, cesarettir alabildiğince...

Bahar Beliz ORBEYİ
5/C

UZAK

Shaun Tan

I

Nereye gideceğini bilmeyen, her şeyin daha iyi olması için yola çıkan bir adamın hikâyesi...

Evin içini saatin tik tak sesleri dolduruyordu.

Sabahtı. Ayrılık vakti her geçen saniye yaklaşıyordu. Sıcak bir çay onu ilk defa mutlu etmemişti. Etraftaki her nesneye dikkatle bakıyordu.

Kâğıttan yaptığı kuşa,

saate,

asılı duran şapkasına,

masada duran akşamdan kalma tencereye,

kızının çizdiği mutlu aile resmine,

çatlak çaydanlığa,

bir fincan çaya,

çayın yanında duran biletlere,

bavuluna

ve son olarak duvardaki aile fotoğrafına...

Gülen yüzlü kızının da olduğu aile fotoğrafına daldı, kaldı. Tek isteği o yüzlerin hep gülmesiydi. Bu yüzden çıkıyordu bu yolculuğa. Duvara doğru ağır adımlarla yürüdü.

Duvardaki fotoğrafı aldı, onu özenle paketledi. Ailesinin fotoğrafı, bu yolculukta en değerli eşyası olacaktı. Bunu çok iyi biliyordu.

Bavulunu kapattı.

Üzgün şekilde etrafa bakarken elinde bir sıcaklık hissetti. Karısı gelmiş elini onun elinin üzerine koymuştu. Sessiz bir konuşma, iç dökme başladı aralarında.

Küçük kızı uyandı.

Yatağından kalkıp kahvaltı masasına doğru geldi. Gözleri kapının yanındaki bavula takıldı. Bir kabullenişin yarattığı sessizlik odanın içine yayıldı. Üzülerek kahvaltısını yaptı.

Kahvaltı bitti, hepsi giyindiler, yola koyuldular. Endişe, korku yüklü sokaklardan yürümeye başladılar. Bu kaygı, korku her tarafa çökmüştü.

Birlikte tren garına geldiler. Küçük kız, babasının bu trenle onlardan uzaklaşacağını biliyordu.

Babasına üzüntü ve endişe ile baktı.

Babası, üzgün kızına bakıp şapkasından bir kâğıt kuş çıkardı. Bir kâğıtta olmayacak kadar değer vardı onda. Kızı çok mutlu oldu. Bu küçük kuş, bir an için de olsa ayrılık acısının üzüntüsünü unutturmuştu.

Kadın ağlamaya başladı. Adam karısına sevgiyle sarıldı. Sanki bir daha birbirlerini hiç göremeyeceklermiş gibi sımsıkı...

Kız ve kadın, adamın elini tutuyordu.

Derken adam trene bindi.

Tren yavaş yavaş hareket etti ve giderek hızlandı.

Adamın eli, ailesinin elinden ayrılmak istemedi.

Adam, bilinmeze doğru bir yolculuğa başlamıştı.

Kadın ve kız endişe, korku dolu sokaklardan evlerine dönüyorlardı. Bu sefer kendilerini hiç olmadıkları kadar eksik hissediyorlardı.

Zehra Eylül SADOĞLU
7/B

II

Adam ailesinden ayrıldıktan sonra gemiye bindi.

Bu yolculuk, bu ayrılık hem adam için hem ailesi için çok zor geçeceğe benziyordu. Onları çok özlüyordu ve özlemeye devam edecekti.

Adam kamarasının penceresinden uzaklara bakarken arkasında bıraktığı ailesini düşündü.

Adamın önünde ailesinin fotoğrafı vardı özlüyordu ailesini, mutsuzdu, yorgundu.

O gemi fırtınalara göğüs gerdi.

Kar yağdı, yılmadı, şimşekler çaktı, yılmadı.

Yolculuk yaklaşık iki ay sürdü. Geminin güvertesinde uyuyan insanlar, ailesinden ayrılmak zorunda kalanlar, baskı yüzünden kaçanlar biraradaydı.

Adam defterinden bir sayfa koparıp kuş yaptı.

Kuşun içinde adamın ailesine söylemek istedikleri yazıyordu.

Adamın yaptığı kuş, oradaki kuş sürüsü ile birlikte özgürlüğe uçtu.

Gemi, sonunda kıyıya ulaşmıştı; yolculuğun sonunda adamın hayatını değiştirecek yere, o ülkeye, varmıştı.

Burası eski dünyası gibi baskıcı kötü bir yere benzemiyordu. Şehrin girişinde barışı temsil eden büyük heykeller vardı. Bu heykel, burada ve bu dünyada barışın olduğunun kanıtıydı.

Adam gemiden diğer yolcularla birlikte yavaş yavaş indi. Bir sürü insan, sıraya girdi.

Kalabalık bir yere götürdüler onları.

Burada bir süre bekletdiler, ayrıntılı bir muayeneden geçtiler.

Bunların her biri ile ilgili onlara birer kâğıt verdiler ve bunları üzerlerine astılar.

Adama sürekli bir şeyler sordular, adam bunların hiçbirini anlamıyordu. Geldiği ülkenin ne dilini biliyor ne de yazılarını okuyabiliyordu. Kendini ifade edememek adamı çaresizlik içine düşürdü.

Tamamen yabancısı olduğu bir yere gelmişti. Bu değerlendirmenin sonunda onu bir balona bindirdiler ve bununla kalacağı yere doğru gönderdiler.

Hayretler içinde yolculuğunu tamamlayarak şehre indi.

Yapayalnızdı. Sokakları, caddeleri gezdi. Şehri tanımaya çalıştı.

Gazete satan çocuklar,

elinde kedisiyle duran bir kadın,

arabada yiyecek satan bir adam,

ellerinde koca yumurtalar taşıyan iki kişi,

sokakta tıraş yapan bir berber,

müzik çalan insanlar, bir sürü kişi vardı burada. Dünyanın farklı farklı yerlerinden gelmiş bir sürü insan...

Adam her tarafı geziyor, konuşulan, yazan hiçbir şeyi anlayamıyordu. Çünkü buranın dilini, kültürünü bilmiyordu.

Sonra birisi ona yardım etti.

Adam, gitmek istediği yeri şekillerle sordu.

O da adamı kalacağı otele yönlendirdi.

Otel benzeri bir yere yerleşti. Adam bir yandan yeni hayatına alışmaya çalışıyordu bir yandan da aklı ailesindeydi.

Valizini yatağının üzerine koydu çantasını açtı ve o valizin içinde hayallere daldı. Valizin içinde ailesini, evini gördü. Ailesini özlüyordu, onların hayalini kurdu,

sonra ilk iş olarak çantasından ailesinin resmini çıkardı,

bunu ayakkabısıyla duvara çaktı.

Ardından burada onu karşılayan tuhaf hayvanı ile birlikte hayallerine kaldığı yerden devam etti.

Sena Azade ESER
7/B

III

Adam sabah yorgun argın uyandı. Buğulu gözlerle bakıyordu karşısına, gözlerini açamıyordu. Gözlerinin önünde buluta benzeyen sonra giderek netleşen bir şey vardı.

Görüntü giderek netleşti ve adam biraz korktu.

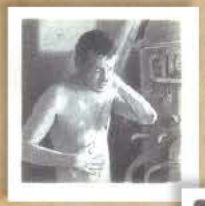

Evdeki tuhaf hayvan, adamın yatağına çıkmış, onun gözlerine bakıyordu.

Adam yatağından kalktı, duş aldı,

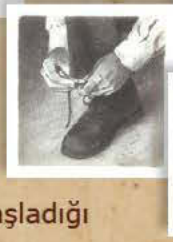
tıraş oldu,

üzerini giyindi.

Ayakkabılarını bağlayıp şapkasını taktı, ceketini giydi.

Eline haritasını da alarak evden alışmaya başladığı tuhaf hayvanıyla çıktı.

Koca şehirde yol, iz bilmeden yürüyordu.

Haritaya bakıyor, gördüklerini bir şeylere benzetiyor ama gideceği yeri çıkaramıyordu.

Yolda gördüğü kadınlardan birine sordu gideceği yeri. Bildiği bir dilden cevap alınca rahatladı.

Kadın onu telefon kulübesine benzer bir aletin başına getirdi.

Numaraları çevirince bir bilet düştü cihazdan.

Sonra adam, bu biletle gök gemilerinden birine bindi şaşkınlık içinde.

Geminin girişindeki görevli bilete baktı, onu elindeki aletle delerek adamın araca binmesine izin verdi.

Tuhaf hayvanıyla birlikte oturdular.

Kendisiyle aynı durumda olan bir kadın vardı yanında.

Birbirlerine çalışma izin kâğıtlarını gösterdiler ve aynı kaderi paylaşmanın yarattığı yakınlıkla kadın, buraya neden ve nereden geldiğini anlattı adama.

Kitap okuyordu,

sonra onun kitap okumasına, bilgilenmesine, aydınlanmasına izin vermediler.

Kitabını bir yere kilitleyip onu kömür kazanlarına kömür doldurmaya zorladılar,

bacaları temizlettiler. Tıpkı yüzlerce genci zorladıkları gibi...

Kadın, geceleri soğuk ve kuru bir yerde kilitli kalıyor,

gündüzleri ise çalışmak zorunda bırakılıyordu.

Kömürleri attığı kürekle gece kaldığı yerin kapısının kilidini kırdı, gidip kilitli olduğu yerden kitabını da aldı ve kaçtı.

Bir trene gizlice binerek oradan uzaklaştı.

Derken bir anons duyuldu.

Adam, gideceği yere ulaşmıştı. Kadınla vedalaştı.

İndiği yerden ilk kez gördüğü bu yere dikkatle baktı.

Hayvanıyla şehirde yürümeye devam etti.

Duvarda bir sürü küçük kutunun olduğu bir yere geldi.

Bunların içinde yiyecek olduğunu öğrendi sonra.

Burada gözlüklü bir adam ve oğluyla tanıştı.

Gözlüklü adam, onu davet etti, birlikte sohbet edip bir şeyler yediler.

Ardından hepsi birlikte bir sandala ilerledi.

Sandaldaki bir küpün içinden çıkan hayvan adamı korkuttu.

Adam ne için korktuğunu gözlüklü adama çizerek anlattı. Yaşadığı şehrin duvarlarında gördüğü büyük ve korkunç gölgeler, bu hayvanın kuyruğuna çok benziyordu.

Gözlüklü adamın da gözlerinde korku belirdi bir anda. O da geçmişte yaşadıkları kötü günleri adama anlatmaya başladı:

Şehre gelen ve çok ileri bir teknolojiye sahip olan kişiler, bu halkı yok etmeye başladılar.

Gözlüklü adam ve karısı bu soykırımdan kaçmak için çabaladı. Bir süre koştular, koştular, koştular.

Sonra bir kanalizasyona girdiler.

Yukarıda ayak sesleri vardı.

Öyle çok korkuyorlardı ki...

Bir adam seslendi onlara.

Geniş yer altı tünellerinden ilerlediler.

Yardım edebileceğini, onları bir ücret karşılığı buradan kaçırabileceğini söyledi.

Gözlüklü adam ve kadının hiç parası yoktu. Kadın, boynundaki pahalı kolyeyi verdi.

Kaçtılar.
Bir merdiven aracılığıyla şehrin duvarlarını aştılar.

Sahilde bir sandal onları bekliyordu.

Denize açılıp uzaklaştılar oradan.

Sandalda bunları konuşurken kıyıya yaklaştılar. Birlikte gözlüklü adamın evine doğru yürüdüler.

Adam, bugün bu ailenin misafiri oldu. Evde gözlüklü adamın karısı onları karşıladı.

Birlikte sohbet ettiler, yemek yediler,

müzik aletleri çaldılar.

Adam, çocuğa kâğıttan bir kedi yaptı kendi kızına yaptığı gibi.

Birlikte mutlu bir akşam geçirdiler.
Adam, aile ortamına duyduğu hasreti bir miktar
da olsa giderdi.
Bu sıcaklık, onu ailesi ile yaşadığı mutlu günlere götürdü.

Asım ERKAN
7/B

IV

Sabah vakti adam uyuyordu. Onu, yanına gelen tuhaf hayvanı uyandırdı.

Adam kıyafetlerini giydi,

ardından kahvaltı için en az hayvanın
şekli kadar ilginç olan bir meyveyi kesip kendi tabağına koydu,

diğer yarısını da hayvanına verdi.

Adam, ardından iş aramak için şehrin kalabalık bir kesimine doğru yola koyuldu.

Etrafına baktığında farklı işlerde çalışan insanlar gördü.

Adam iş aramaya başladı. Şehrin sokaklarında karşılaştığı pek çok kişiye "İş var mı?" diye sordu öğrendiği birkaç yeni sözcükle ama reddedildi hep.

Çok yorulan adam bir süre bankta soluklandığı sırada duvara ilan asan bir adam gördü.

Aralarında çok da söze dayanmayan bir diyalog geçti.
Sonunda bir iş bulmuştu.İlanları duvara asmaya başladı.

Bir süre sonra ona iş veren adam geldi.
Adam, oradaki yazı dilini de bilmediği için ilanları duvara ters asmıştı. Bu nedenle ilk işinden kısa sürede kovuldu.

Birkaç başka iş denediyse de bunlarda da başarılı olamadı.
Sonunda bir fabrikada işe başladı ve burada çalışmaya devam etti.

Kusurlu üretilen ürünlerle sağlam ürünleri ayırıyordu. Burada yüzlerce insan çalışıyordu.

Tam karşısında yaşlı bir adam çalışıyordu. Bir süre sonra bu adamın bir bacağının olmadığını, yerinde tahta bir bacak olduğunu fark etti.

Birlikte çalışmanın oluşturduğu arkadaşlıkla yaşlı adam, adama açıldı. Yaşlı adam buraya neden geldiğini anlattı: Eskiden genç, sağlıklı, evli bir delikanlıydı.

Savaş çıkmıştı. Karısı ve yaşadığı şehirdeki halk coşkulu şekilde onu ve diğer askerleri, savaşa uğurladı.

Yolları aşıp uzak diyarlara gittiler,

öldürdüler, öldürüldüler.

Adam, savaş bittiğinde evine döndü. Ancak geride savaşın yıkıntıları vardı, ne evi barkı ne de sevdiği kalmıştı. Savaş, bir bacağıyla sahip olduğu güzellikleri de ondan almıştı.

O akşam birlikte gezdiler.

Yaşlı adam onu büyük bir vadiye götürdü. Burada cebinden ilginç bir kuş çıkarttı ve onu saldı.

Etraf bir anda bu cinsten, bir sürü kuşla doldu.

Sonrasında yaşlı adamın aracılığıyla başka insanlarla tanıştı.

Ve golfe benzer bir oyun oynadılar. Bu oyun ve sohbetler adamı mutlu etti.

Yağız Kaan ÇANKAYA
7/B

V

O sabah bir kuş, toprağa kondu.

Topraktan küçük bir dal parçası alıp havalandı.

Geldi, adamın camının önündeki kabın içine koydu bu dal parçasını.

O sırada adam, evinde camının önünde oturmuş, mektup yazıyordu.

Mektubunu bitirdi ve onu bir kâğıt kuş hâline getirerek zarfa koydu.

Ailesine bir mektup yazmıştı. Özenle zarfladığı mektubunun yanına iki de bilet ekledi.

Zarfın ağzını kapatıp ona bir de pul ekledi.

Hayvanıyla birlikte evden çıkıp mektubu posta kutusuna attı.

Bu posta kutusu son mektubu da alır almaz üzerindeki balonla havalandı. Adam ve hayvanı evin yolunu tuttu.

Günler günleri, haftalar haftaları, aylar ayları kovaladı. Bitkiler soldu, soğuğa dayandı, tekrar yeşerdi, tekrar soldu, kar yağdı.

Şehirde hayat, olanca hızıyla devam etti.

Adamın camının önündeki kaba bir kuş, biraz yiyecek getirdi. Yavruları aç karınlarıyla annelerini bekliyordu.

Adam da ailesini... Fotoğraflarına dalıp saatlerce onlara bakıyordu.

Kapıda bir tıkırtı oldu.

Hayvanı hemen kapıya koştu, sonra adam da.

Mektubu açınca içinden kâğıt bir kuş çıktı.

Bir mektup gelmişti.

Adam, heyecanla ve mutlulukla mektubu okudu.

Sonra gökyüzüne doğru baktı.

Hemen üstünü giyinip çıktı evden. Adımlarını hızlandırdı; koştu, koştu...

Adamı bu şehre getiren balon, yavaş yavaş alçaldı.

İçinden ilk önce karısı indi, sonra da kızı.

Adam, özlemle beklediği biricik eşine ve çocuğuna doğru koşarken onlara sesleniyordu.

Şaşkın ve tedirgin etrafına bakınan anne ve kızı

o tanıdık sesi duyar duymaz adeta huzura erdi.

Adam şapkasının kafasından uçtuğunu bile hissetmedi.

Aile kucaklaştı. Uzun süren hasret son bulmuştu. Birbirlerine kavuşmanın yarattığı mutluluk kalpleri sardı.

Şebnem ESİN
7/B

VI

Kâğıttan yapılmış bir böcek...

Anne ve baba...
Bu kez ikisi de evdeydi.

Artık ev eskisi gibi değildi.
Evi ısıtan bir soba vardı.

Daha iyi tabak ve çatallar, farklı yiyecekler, daha iyi koşullar ve en önemlisi tanıdık aile sıcaklığı vardı.

Duvarda bir geminin bulutlar içinde olduğunu anlatan ve küçük bir çocuğun elinden çıkan iki tane resim vardı.

Garip bir çaydanlık,

masanın üzerinde bir gazete ve gazetenin üzerinde bir çay fincanı bulunuyordu.

Eski, ayrılıklarla yüklü günler geride kalmış, mutlu aile tablosu geri dönmüştü. Eve yayılan ve insanları esir alan hüzün, yerini insanların yüzlerinden rahatlıkla okunabilen mutluluğa bırakmıştı. Hayatları, eski yaşadıkları yerde olduğu gibi değildi artık.
Farklı bir yaşayış içindeydiler ama mutluydular. En önemlisi de buydu aslında.

Daha önce kızına harçlık veremeyen baba, artık bu sıkıntılı günleri aşmıştı.

Küçük kız kahvaltıdan sonra botlarını giydi.

Ve yanından hiç ayrılmayan hayvanından aldığı şapkasını başına giydi.

Hayvanıyla birlikte neşe içinde dışarı çıktı.

Birlikte yürüdüler, koştular. Etrafı incelediler.

Şehirde dolaşırken diğer hayvanlara selam verdiler.

Kız, ev için garip meyvelerden alıyordu ki

kendisinden yaşça büyük olan ama oraya çok yabancı olduğu her hâlinden belli bir genç kızla karşılaştı.

Belli ki bir yere gitmeye çalışıyordu ve buraya yabancıydı. Galiba babasının buraya ilk geldiği zamandaki yabancılığı yaşıyordu.

Kızın yanındaki valiz, tıpkı babası onlardan ayrılıp uzak diyarlara çıktığında yanına aldığı valize benziyordu.

Küçük kız yabancılık çeken bu genç kıza yardım etmeye çalıştı.
Herkesi farklı bir rüzgâr bu ülkeye getirmişti. Küçük kız, bu genç kız için de güzel günlerin geldiğini biliyordu.

Yağmur Elif ERSOY
7/B

EDEBİYATIMIZIN ÇINARLARI

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Ve

Milli Mücadele

Fazıl Hüsnü Dağlarca, Türk edebiyatında önemli bir yer edinmiş ve sembolleşmiş şairlerimizdendir. Bireysel konulardan toplumsal konulara, çocuk duyarlılığından Atatürk bilincine kadar çok çeşitli konularda şiirler yazmıştır. Şairin konu ettiği temalardan biri de Milli Mücadele'dir.

Fazıl Hüsnü'nün şiirlerinde, ulusal bütünlüğün sağlanması, korunması ve dolayısıyla Milli Mücadele geniş yer tutar. Şair konuyu bir iki şiir veya kitapta değil, birbirini tamamlayan bir dizi halinde ele almıştır. Bu konuda birçok destan yazmıştır. Bu konuya verdiği önemi farklı zamanlarda yayımladığı şiir kitaplarıyla devam ettirmiştir.

Milli Mücadele'de yaşanan olaylar belli bir zamanı kapsadığından Dağlarca'nın şiirlerinde zaman unsuru önemlidir. Şiirlerde Milli Mücadele'nin başlangıç tarihi 19 Mayıs 1919'dan sona eriş tarihi olan 9 Eylül 1922'ye kadar geçen süreç ayrıntılarıyla, kronolojik olarak işlenir.

Bir gemi yol almakta,
Mavi almakta, yıldız almakta, gelecek almakta hey,
Büyürken soluğu gemidekilerin
Bir yas azalmakta. (19 Mayıs Destanı 1973)

19 Mayıs'ta Mustafa Kemal'le Samsun'a varılır. Bu, belirsizliklerin sona erdiği, kurtuluş mücadelesine başlanan, içinde coşkuyu, sevinci, bağımsızlık umudunu barındıran bir dönüm noktasıdır.

İstersen avuçlarını kaldır Ulu Tanrı'ya
İstersen çatlak taşlara yüzünü ey.
Artık dağlar ana değil, gökler baba değil,
Hepsi üvey (Üç Şehitler Destanı 1949)

Üç Şehitler Destanı İnönü dolaylarında başlar. Düşmanın sayıca üstünlüğü, giderek yerini Türklerin yürekçe üstünlüğüne bırakır. Çeliğe karşı tahtayla savaşılır. Korkusuzca ölüme meydan okunur. Saldırıların amansızlığı, dağa taşa bile yayılır.

Bir çocuk
Daha 11 aylık
Daha yok ağzında diş.
Bir kocaman süngü
Bu küçücük ağza
Nasıl girmiş? (Sakarya Kıyıları 1999)

Dağlarca sadece cephedeki yaşananları değil, düşmanları kadın-çocuk demeden halka yaptığı işkenceleri konu edinir.

Ovalarımda değil, ta dağ başlarımda üç yıl
Baykuş olup öttüler ha?
Ne varsa üzerlerinde yürek diye insanlık diye
Bebeleri süngülerken attılar ha?
Nerelerden geldiyseler oralardan
Yılanlar gibi bittiler ha?
Yedi bin yıllık evimi benim
Kaçarken yangın ettiler ha? (Yankı 1999)

Düşman, çekilirken kadınları ve çocukları öldürür; kentleri, köyleri, tarlaları yakar; hayvanları telef eder. Şiirlerinde savaşın mekanlar üzerine etkisi yer yer betimlenir.

Hayale dönmüştü köyler şehirler,
Öyle soluksuz, öyle silik,
Yaşamak ölmekten beterdi vatanda

Dağlarca'nın birçok şiirinde öne çıkan tabiat unsurları, bu şiirlerde de önemini korur. Tabiat da yurdun işgalden kurtulması için üzerine düşeni yapar. Şiirlerinde dağlar; gücün, zorlukların, mücadelenin, üstün gelmenin sembolü olarak öne çıkan tabiat unsurudur.

Verdi ana baba canın
Gökler daha da ver dedi.
Bir savaştı Allah Allah
Su "Allahuekber" dedi. (...)
Dağlar dağ oldu bir daha
Sömürgene yeter dedi. (Çukurova Koçaklaması 1999)

Milli Mücadele'yi yaşayan kişileri, yaşlarına, bölgelerine ve konumlarına uygun olarak ve yerel konuşmalara da yer vererek konuşturur. Çünkü bu mücadele Anadolu'da yaşanmıştır ve mücadele edenler de kadını-erkeği ile Anadolu insanıdır.

İşte başını örttü
Pamuk kozaları bilem
Bir yabancı gördüleyin
Kaçındı mı ne (1979)

Bağımsızlık Savaşı'nın ele alındığı şiirlerde Mustafa Kemal ön plandadır. Bazı şiirler onun ağzından söylenir. Onun yaşama sevinci, milletini her şeyden üstün tutuşu, azmi, başarısı üzerinde durulur. O, tek başına ulusun kendisidir. Savaşın her anı, her aşaması, çekilen her türlü sıkıntı ile bütünleşmiştir. Dağlarca şiirlerinde Ata'ya ait eşyalara da yer verir. Bu tür kullanımlar anlatılanlara efsanevi bir boyut katar ve anlatımda dikkat çekiciliği arttırır.

Ateş düşüncesiyle fırladı sessizliğinden,
Konuştu kılıç,
Bir parladı geçti rüzgar:
İNSAN ESİRLİĞİ,
MEMLEKETLERE SIĞMAZ.
MİLLET ESİRLİĞİ,
YERYÜZÜNE. (Mustafa Kemal'in Kılıcı 1999)

Dağlarca mücadele şiirlerinde inanca sürekli vurgu yapar. Besmeleler, yapılan dualar, "Allah Allah" sesleri, şiirlerinin manevi boyutunu belirler. Bağımlı yaşamaktansa ölmek, bağımsızlık uğruna seve seve şehit düşmek vurgulanan konulardandır.

Yeminli su
Yeminli taş:
Ya ölüm ya istiklal.
Gecenin gündüzün döndüğü rüzgar,
Kurdun kuşun yediği aş:
Ya ölüm ya istiklal. (1999)

Yapılan tüm mücadeleler, yurt sevgisi, millet sevgisi nedeniyledir. Vatanın her bir zerresi çok değerlidir ve bölünemez. Yurdun doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine herkes bu mücadelede seve seve yer alır.

Peki Van nirde
Türküsü nirde
Duyuyor musun Anayurdum
Van türkülenir İzmir'de. (1999)

Sonuç olarak Fazıl Hüsnü Dağlarca, Türk edebiyatının en üretken şairlerindendir. Şiirlerinin konuları arasında Milli Mücadele'ye ayrı bir önem verir. Konuyu belli yönleriyle değil bütünüyle vermeye çalışır. Dağlarca'nın Milli Mücadele'yi şiir türünde anlatmaya çalışması, daha çok nesirde anlatılabilecek konuların bile şiirde de işlenebileceği, hemen her konuda şiir yazılabileceği düşüncesiyle örtüşür.

Şiirleri düş gücüne açıktır ve simgelerle güçlendirilmiştir. Kafiye ve dörtlüğü kimi zaman kullanır. Sözcükleri ve dizeleri tekrarlayarak bir ses uyumu oluşturur. Öz Türkçe kelimeleriyle bir şiir dünyası kurmuştur. Yaptığı birçok şiir tanımının özünü şu ifadesi ile dile getirmektedir.

"Şiir hem bir saat gibi içinde bulunduğu zamanı (süreci), hem de bir pusula gibi gidilmesi gereken yönü (değinilmesi gereken yeri) gösterir."

Nerde miyim ben şimdi
Geceler parlarken
Afrika'dayım, Güney Amerika'dayım,
Çin'deyim,
Kim korkusuzsa
Onun yüreğindeyim.
Nerde miyim ben şimdi
Aydınlıktan daha derinde,
Gerçeği görmek için
Kim güneşe bakıyorsa
Onun gözlerindeyim.
Nerde miyim ben şimdi
Başlangıcında kocaman bir sonun.
Özgürlüğe doğru
Kim yürüyorsa
Ayaklarında onun... (Atatürk Nerede?)

Zeynep Mercan IŞIL
10/A

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI

ALKEV ÖZEL OKULLARI

ANAOKULU - İLKOKUL - ORTAOKUL - LİSE

Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe...

Alkent 2000 Mahallesi Mehmet Yeşilgül Caddesi No: 7
Büyükçekmece / İstanbul

Tel: +90 212 886 88 40 Faks: +90 212 886 88 55
e-posta: info@alkev.k12.tr
www.alkev.k12.tr

f/Alkevofficial /AlkevOkullari YouTube/Alkev Özel Okulları